

РІК LXIV, Ч. 3

БЕРЕЗЕНЬ – 2007 – MARCH

№ 3, VOL. LXIV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXIV

БЕРЕЗЕНЬ

Ч. 3

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англomовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колеґія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галія Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СУА

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXIV

MARCH

№ 3

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrypa**, **Marta Tarnawsky**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Зоя Когут. Шевченкові	1
Леся Лисак-Тивонюк. Березнева мрія	1
Ольга Кобилянська. Моїй “Меві”	2
Ася Гумецька. Україна-Фенікс-Лелека	3
Марія Литвин. Королева скла	4
Збережемо “Наше Життя”	5
Інтерв'ю з Марією Волощак. З мови починається і змінюється держава	7
Андрій Легіт. Наша мова	7
Людмила Чечель. Знайомі імена – нові лавреати	8
Олег Коцарев. Вихор і вогонь Олени Теліги	10
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	11
Marianna Zajac. Vera Farmiga: Shining Star with a Ukrainian Glow	13
Ihor Magun. Antioxidants: Genie in a Bottle or Genie from the Garden?	17
Our Branches: Branch 89 Kerhonkson, Branch 36 Chicago .	18
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	19
Діяльність округ і відділів СУА	21
Переступили межу вічності	29
Добродійство	31
Нашим дітям	34
Смачного!	36

На обкладинці: Ансамбль бандуристів “Фіалка”.
 Куритиба, Бразилія, 2006 р.

Підписано до друку 13 лютого 2007 р.

Ірина Куровицька, голова СУА. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів, веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

Редакція не завжди піділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат,
 які діятимуть з 1 січня 2007 р.

Зоя КОГУТ

ШЕВЧЕНКОВІ

Ти жив, як вмів. Ти не
вкладався в рамки
Ні завтра, ні сьогодні, ні
колись.
Твої і дні, і ночі, і світанки,
Тобою — до нестями
прожились.

І вже ніхто їх так не перемріє!
І вже ніхто їх так не проживе!
Замовкла пісня, пісня Гамалії,
Мовчить і Візантія, не реве...

Усе мовчить!.. Ні! Ще
Вкраїна родить
Сміливців — не заляканих
ніким!

Ще не замовкло в нашому
народі

Твоє посланн'є „Мертвим і живим,
і ненародженим” ...

Ще за сумлінням стежать
Твої, до нас промовлені, слова!

Тепер, поете, вже від нас
залежить,
Які по нас збиратимуть
жнива:

Чи усміхнеться праведная мати
Устами скорбними? Кайдани
чи порве
Народ німий? Чи обніме брат
брата
І України слава — оживе?

Чи будемо колодами валяться
По світі? Чи доб'ємось
власних прав?
Чи зможемо чужому
научатись
Й своє не забувати?...

Ти нам дав
Скарб найбагатший: невмируще слово!
Й коли воно ділами спалахне,
Тоді в сім'ї Твоїй, великій, новій,
Тебе народ Твій вольний — пом'яне!

Леся ЛИСАК-ТИВОНЮК

БЕРЕЗНЕВА МРІЯ

Уявіть собі, дорогі читачі, далеке місто над Сяном. Уявіть собі тиху вузьку вуличку, що круто пнеться вгору. Уявіть собі високий мурований будинок, обведений залізною огорожею. І важку, ковану, як у старовинних палатах, браму. Від брами веде алея рожевоквітних вайгелій до дубових, масивних дверей будинку. Двері замкнені. Треба подзвонити. Крізь віконечко виглядає дверниця і щойно тоді увійдете до середини.

Цей будинок при тихій вулиці за високою огорожею — славетний Дівочий Інститут у Перемишлі. У ньому вчать безжурні, веселі, завжди готові до всяких молодечих витівок,

гімназистки. Та заки зустрінетеся з ними, гляньте спершу на календар. Бо це не нинішній день. Це давно проминутий день березня перед Другою світовою війною.

Ах, який це чудовий провесняний день! Весняні дні у березні в Перемишлі здебільша бували теплі й соняшні. Коли на Поділлі ще тиснув мороз і білили сніги на полях, в інститутському саду вже зеленіли бруньки жасминів. Тому тепер у чужому місті так тужно за ясними днями над срібнолетнім Сяном. А може, це за юністю, що там пройшла, тужно?..

Закінчення на стор. 6.

МОЇЙ „МЕВІ“

До мене дійшла вістка, що її не стало. Ніяк не можу з тим погодитися, щоб її вже не було. В моїй пам'яті вона обличчям і вдачею молода так, як я її пізнала 1902-го року. Тоді дістала я перший її лист зі світлиною з Ялти, з-над Чорного моря. Письма того давно нема, але в моїй пам'яті остало з нього, що її батько щирий українець, багатий, (як було лиш скромно поміж стрічками намічено), що хотів піднести промисл на Україні та за те знищив його міністер Вітте. З приводу втрати цілого маєтку, він скінчив трагічною смертю, бо кинувся під потяг. Мати Христі Алчевської поблібла з горя за одну ніч, а в неї самої, що числила в той час заледви кільканадцять літ, осталося на молодій голові по одній стороні біле пасмо волосся. Про свою літературну працю не згадувала мені в своїм першій листі, але я пізнавала її спроби тут і там в Літературно-Науковому Віснику.

Доки жив Христі брат, славетний співак, Іван Алчевський, що майже постійно перебував при паризькій опері, він щиро спомігав матеріальними своїми здобутками матір і сестру.

Особисто пізнала я Христю й її матір в році 1904—5, як переїзджали в повороті з Яремча через Чернівці назад на Україну, задержавшись тут на кільканадцять годин на те, щоб познакомитися особисто зі мною. Вона повитала мене як письменницю, а я її як незвичайно милу, гарну й граціозну істоту з поетичною душею. Я пішла відвідати з нею її матір, білоголову матрону, що прийняла мене як давню знайому щиро, отверго, безцеремонно. Тут у готелі (Під Чорним Орлом) провели ми зо дві години і з обіцянкою писати собі часто й не забувати себе, розійшлися, бо в 8-мій вечером вони від'їхали. Той двогодинний побут зблизив нас дуже, особливо Христю навідувалася до мене листовно часто.

В році 1908-мім ми стрінулися в німецькій курорті Навгайм. Мені було кілька днів до від'їзду, коли вони з матір'ю над'їхали з Харкова. Зараз-же ще тої самої днини по їх приїзді, скоро лише влаштувалися в якийсь сусідній віллі, вона забрала мене на повіз і ми поїхали далеко поза курорт. Її бажалось проїхатися „німецьким степом“ та розказати мені з захопленням про справдішній, український, безмежний степ і як чоловік в нім стає мимоволі „постом“. Говорила, що перебуває багато в селі, що її мати вчить у селі декілька годин тижнево й по українськи сільських дітей. День в день навідувалася вона до мене, ходили й їздили ми на проходи, між тим як її мати лиш рідко виходила. Про своє замилювання до літератури і до писання прози чи поезії, вона мало говорила і я відгадала, що „писання“ чи поезія, це було в неї якогось рода „мольбою“, що не надавалося до буденщини. На спомин отих кількох гарних днів, проведених на чужині, дали ми зробити світлину.

Резставшись із Христею в Навгаймі, ми не бачилися більше, хоч часто, дуже часто вона навідувалася листовно до мене і від часу до часу висилала мені, своїй „Ольгуні“, як називала мене нестливо в своїх листах світлини. А я відписувала їй „своїй меві“ не менше тепло.

Наше листування було більше приятельське, ніж літературне. Пригадую собі всякі подробиці. Вона оповідала мені, що до 8-го року життя ходила в хлопчій

одежі, бо їй дуже подобалося бути хлопцем і називала себе „Мішою“.

Як їй поводилося по смерті матері і брата, мені невідомо. В році 1921, коли один із моїх братів вертав із російського полону, відвідав її (вона подавала в той час лекції української мови в міністерстві у Харкові), то ледви пізнав її по ще завше гарних ласкавих очах, які світилися в марному личку.

Двічі приходила мені після того відомість від неї. Раз писала, що вже не голодує так тяжко і що в Харкові є вже центральне ogrівання, а другий раз, що вчить по французьки а часом й по українськи, що трохи краще відживляється, тішиться на моє опові-

Христя Алчевська (перша з права) з Ольгою Кобилянською підчас лікування в Навгаймі (1908 р.).

дання „Апостол черні“. Оба рази відповіла я їй на її листи, але чи дійшли вони до неї?

Коли дійшла до мене відомість про її смерть, я в недовгий час потім стала шукати збірки українських поезій під заголовком: Розвага, виданої 1908 року в Києві, де, знала я, знаходилися між іншими і Христині поезії. Мені хотілося прочитати її вірші, наче почути її голос. І найшла. Крім „Розваги“ попався мені в руки і оден її нарис під заголовком: „Де мріє далеч“. Приглядаюся ближче й бачу, що нарис той присвячений моїй особі і то в році 1909, коли помер мій наймолодший брат, який мимоходом сказавши, забрав багато сонця з мого життя за собою.

І я врешті пригадала. Вона, та люба, колись така гарна людина з сонцем на устах, посвятила мені той нарис. Але я в своїм тодішнім великім жалю, не дотикаючись й інших книжок, не брала й того нарису

УКРАЇНА-ФЕНІКС-ЛЕЛЕКА

Під час Першої світової війни, у 1917 р., у Відні відбувся концерт, присвячений пам'яті Тараса Шевченка.

Слово про поета виголосив Богдан Лепкий, благаючи Шевченка „Прийди до нас” і кажучи:

*„...говори тим словом, яким Ти тільки вмів
говорити,
що всі болі і всі страждання не підуть намарно,
що з тих руїн, мов Фенікс з попелів,
двигнеться якесь нове, буйне, повніше від давнього
життя”.**

Мабуть, не випадково, що цей самий образ Фенікса надихнув Мірталу Пилипенко створити скульптуру „УКРАЇНА-ФЕНІКС-ЛЕЛЕКА” як символ духовного відродження України. У неї з'явилася ідея розповсюдити цей символ по всій Україні, особливо, щоб він промовляв до молоді. На цю ідею відразу прийшов відгук від кількох культурних закладів. Бажання мати цю скульптуру висловила Острозька Академія, Школа ім. Чорновола в м. Южному, а Національна Харківська Академія Міського Господарства навіть планує побільшити її та поставити на площі перед Академією.

Найкращий засіб розповсюдження – це плакат, а в окремих випадках – скульптура. Міртала надіється на підтримку, практичну і фінансову, в реалізації цього задуму. Вона бажає, щоб такі подарунки отримували заклади, які їх заслуговують, як нагороду за свій вклад у духовне відродження України.

Невдовзі вийде друком монографія „Міртала Пилипенко – скульптор і поет” з образом цієї скульптури на обкладинці. У монографії представлено мистецький доробок талановитого мистця.

Ася Гумецька.

* Богдан Лепкий, „Прийди до нас”. Видання Української Культурної Ради, Відень, 1917, ст. 6.

Міртала Пилипенко створила цю скульптуру як проєкт для монумента Незалежності, який подала на конкурс 1989 року в Києві.

Символіка

Лелека – традиційно символізує українську людину. Тризуб – тут полум'я і Лелека нагадують тризуб. Соняшник – національна квітка України, символ життєдайного сонця.

в руки і все переховувала, доки не попав він мені аж тепер по її смерті.

Прости моя „мево”. Коли сную нитку своїх спогадів та перелистую Твої стрічки, пригадується мені невеличкий вірш, який до глибини передає мені Твою душу:

Ясний сокіл серед степу
На простори поглядає
І у гору дужі крила
Гордо і весело здіймає.

Гей ви браття соколята!
Прилетіть до мене милі,
Ми полинемо на волю, —
Де морські гуляють хвилі!

Запитаюся я моря
Звідки в нім береться сила?
Переможемо недолю,
Що наш край занастигла.

Чернівці, 3-го лютого 1933 року.

Христя Алчевська (1882-1932)

„Нова хата”, рік IX, ч. 3, березень 1933 р.

Марія ЛИТВИН

КОРОЛЕВА СКЛА

Так називають українську мисткиню і винахідницю Євгенію Шимоняк-Косаковську.

Нещодавно виставку її унікальних творів мені пощастило побачити в київському Музеї українського народного декоративно-прикладного мистецтва.

Саме розташування музею, – Києво-Печерська лавра, – завжди надає якоїсь особливої атмосфери його заходам. Земне тяжіння „відпускає” душу іще за лаврськими ворітьми, а постійно діюча виставка незабутньої Катерини Білокур у попередньому залі музею одразу налаштовує на високу тональність чистої краси...

Саме краса є головним героєм на виставці Євгенії Шимоняк-Косаковської. Мисткиня збрала її в неповторні скляні вази, кожна з яких нагадує чи то сферу планети, чи цілий всесвіт... Ключем до цих світів часто є українська пісня – „Гей, на високій полонині...”, „Чом ти не прийшов, як місяць зійшов...”, „І шумить, і гуде, дрібний дощик паде...”

Євгенія Шимоняк-Косаковська знає як ніхто: світи народжуються у вогні. Мисткиня самотужки винайшла унікальну технологію для втілення творчих задумів: при високій температурі – 1450 градусів, – вона розписує скло не фарбами, а кольоровим склом! За допомогою

Євгенія Шимоняк-Косаковська.

металевої трубки художниця створює свої образи як усередині об'єму, так і на площині – таким чином досягається дивовижний стереоскопічний ефект зображення. На початку дев'ятих років два винаходи Євгенії навіть запатентовано.

Свою творчу долю майстриня розпочала ученицею в цеху гутного скла Львівської експериментальної кераміко-скульптурної фабрики, потім за скеруванням цієї фабрики вступила на вечірнє відділення Львівського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва на факультет художнього скла, навчалася без відриву від виробництва.

А до захисту свого дипломного проекту в 1972 році прийшла вже учасницею низки виставок, серед них – всесоюзної та міжнародної. Незабаром стала членом Спільки художників...

Твори Євгенії Шимоняк-Косаковської об'їздили півсвіту, експонувалися на численних художніх виставках як в Україні, так і далеко за її межами: в Польщі, Росії, Нідерландах, Німеччині, Фінляндії, Канаді, США... Мисткиня стала першою українкою, яку прийняли до Міжнародної спільки художнього скла. Її твори навіть зберігаються в музеї Світового Скла у Корнінгу (США).

А тепер – назад до України. Оцю виставку художниця привезла зі Львова власноруч, у валізах. Тендітна жінка змогла перевезти її лише

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

Для збереження журналу у 50-ліття вінчання Ірини і Ярослава Куровицьких на Прес-Фонд „Нашого Життя” склали: **500.00 дол.** Зенон і Веслава Куровицькі; **300.00 дол.** Євген і Євгенія Івашкови; **250.00 дол.** Юрій Пастернак із родиною, Ярослав і Марія Томоруги; **200.00 дол.** Марта Данилюк, Іван і Ярослава Лучечки, Василь і Наталія Зінкевичі, Роберт і Надія МкКоннелл, Юрій і Марія Штогрини; **150.00 дол.** Михайло і Роксоляна Яримовичі; **100.00 дол.** Орест і Лідія Білоуси, Яцек і Ева Данеляки, Євген і Уляна Дмитренки, Стах і Дзвінка Габи, д-р Юліян і Ольга Гной, Богдан і Оксана Кузишини, Стефанія Косович, Любомир і Надія Лучанки, Лідія Закревська, д-р Олег і Єлизавета Панкевичі, Тамара Панкевич; **50.00** Наталія Дума, Ірена Комарницька, Віра Павлюк. **Разом 4,200 дол.** (у тому **500 дол.** Ірина та Ярослав Куровицькі за спонсорство кольорової обкладинки).

Сердечно дякуємо за щедрі подарунки та Лідії Закревській за організування збірки.

Ірина і Ярослав Куровицькі.

**Цього місяця кольорову обкладинку присвячуємо нашим дітям
Ярославі і Ізі Куровицьким та Оксані і Орестові Комарницьким
за влаштування ювілею 50-ліття нашого подружжя.**

Ірина і Ярослав Куровицькі.

*Редколегія і редакція приєднуються до найкращих побажань
подружжю Ірині і Ярославу Куровицьким.
Бажаємо щасливого довголіття!*

З нагоди моїх уродин голова Округи СУА Чікаго **Любомира Калін** склала **70 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” для забезпечення його майбутнього. **Марія Боднарук.**

З нагоди **85-ліття** нашої дорогої **Галі Янчишин** складаємо **220 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. **Приятелі з Норт-Порту і Веніс.**
Лідія Козак.

за декілька приїздів. Уявляєте? На такому тлі вже якось і не дивно виглядає той факт, що за 40 років творчої праці мисткиня досі не має жодного звання чи премії. На відкритті виставки навколо цієї теми навіть зав'язалася суперечка: хто винен? Дехто звинувачував Національну спілку художників України, а дехто „переводив стрілки” на її Львівську організацію: мовляв, це вона має представляти мисткиню до високого звання...

До речі, цього року Євгенію Шимоняк-Косаковську висували на здобуття Національної премії імені Тараса Шевченка – і члени Комітету, серед яких і поважний колега пані Євгенії Андрій Бокотей, – не допустили мисткиню навіть до попереднього списку номінантів!

Дискусії щодо звань і премій тривали й тоді, коли гості перейшли святкувати в іншу залу. А в той самий час біля творів мисткині, у тиші порожніх залів працювали телевізійники.

Зазвичай вони розходяться одразу після відкриття виставки, аби встигнути зробити матеріал до випуску новин, але цього разу – дивовижна річ, – оператори з камерами, здавалося, і не думали поспішати. Вони експериментували з освітленням та різними ракурсами зйомки – і щоразу світи у скляних сферах мовби оживали. Здавалося, що дивисься кадри сотворення світу, бачиш явища в сокровенну мить їхньої кристалізації. „Тамсмиці Всесвіту”, „Смуток за матусею”, „Наша самотність”, „Дерево для Вас, мій Коханий”...

...Вийшовши з музею, я вирішила прогулятися по вечірній Лаврі – не хотілося одразу на гомінкі вулиці. З оглядового майданчика біля колишніх іконописних майстерень розкинулось вогненне море міста. А над ним світили зорі. І таким усе це здалося жалюгідним – премії, звання... Тільки, знаєте, шкода краси. Що така вона тендітна і беззахисна. І як їй рятувати світ?

Ідете сходами з крученим, різьбленим поруччям на перший поверх. Там канцелярія Директорки – пані професорки Мелянії Бордун. Пані Директорка – достойна дама з короною сивого волосся, з вічною задумою у розумних, сивих очах. У цих очах є і доброта, і строгість. І те й те потрібне, щоб держати лад серед молодих, буйних дівчат. Бо, як це у молодих буває, трапляються дрібні порушення твердих інститутських правил. Якось гімназистка не вивчає лекцій, інша розмовляла крізь вікно зі студентами. А вихилитися крізь вікна і розмовляти з кимось на вулиці – панночкам не годиться! У таких випадках – це порушення дисципліни. Пані Директорка покликає „винувату” до своєї канцелярії на розмову. В інститутській говірці це називається „йти на чорну каву”. Покликана стає збентежено біля дверей, а пані Директорка, підсунувши окуляри на чоло, промовляє тихим, докірливим голосом: „І як тобі, такій великій панні, не сором? Батьки плятять за твоє навчання великі гроші, а ти замість вчитися, пустуєш?” З „чорної кави” дівчата виходять зніяковілі, поважні. Але нині, у березневий день, вибігли звідам дві абітурієнтки такі врадувані, аж їм очі сміються! На личках Олі і Галі таке вдовolenня, мовби стрінула їх найкраща нагорода. О, так – стрінула. Вони дочекалися привілею, про який мріяли всі ці роки.

Щоб зрозуміти цей особливий привілей, треба знати інститутські правила. Інституткам не вільно було виходити за браму. З інституту виходилося тільки парами, під доглядом пані опікунки – на прохід чи до Катедри на Богослужіння. Раз у тижні, у визначений час, дозволялося піти до міста на закупи. Але не самій, а з товаришкою. На закупи було призначено точнісінько одну годину – ні хвилини довше! За невелике навіть спізнення втрачалось право виходу до міста наступного разу. А нині абітурієнтки Оля і Галя йдуть до міста не ціле пополудне. Йдуть без ніяких обмежень, і ніхто не питатиме їх, чому так довго барилися. Бо, бачите, вони несуть спеціальні запрошення. Запрошення на щорічний Шевченківський Концерт у їхній гімназії.

Оце особисте вручення запрошень на Шевченківське свято – давня Інститутська традиція. Для абітурієнток, що їх доручують, – це привілей. Для тих, що їх одержують, – почесть. І для одних, і для других – це радість. Цей жмут елегантних коверт із бристолевого паперу в руках дівчат – це мов звена, котрі лучать старше і молоде покоління. Лучать ідеями Великого Пророка Тараса Шевченка. Лучать бадьорою свідомістю, що Кобзареве Слово стоїть насторожі їхніх сердець, мислей і діл. І кличе повсякчас до боротьби за Правду і Волю.

А в той же час в інститутських залах ідуть приготування до великого свята. Портрет Тараса у квітах, рушниках. На сцені завішують дорогі килими, ставлять пишні пальми. Паркетові долівки вилискують, мов дзеркала. А понад усю метушню приготувань вриваються міцні, чисті голоси дівочого гімназійного хору – професор музики Марія Данилевич і її хористки та солістки хвилюються. Завтра слухатиме їхніх пісень – ні, Тарасових пісень – найкраща публіка... Не хвилюйтеся, милі дівчатка. Все буде добре. Як тільки пролунають перші звуки „Заповіту”, усіми вами, і виконавцями, і публікою, заволодіє магічна сила Тараса. Того, що дивиться на вас у ці хвилини з портрета. І ви вже чуєте, вже знаєте, що Він – не хтось далекий, кому влаштовується свято тільки „для годиться”. Ні – Він такий близький, такий дорогий, мовби перебував з вами завжди. І все те, що Він каже, таке правдиве й реальне, мовби Він жив недалечко від вас і знав усе, що діється. Ні – це не стандартний концерт, який „випадає” влаштувати. Це справжнє свято ваших сердець. Велике свято ваших душ.

У Шевченкові Роковини, як у всі великі свята, не відбувається навчання в гімназії. Всі думки тихо величають Великого Кобзаря.

...І зривається з припону мрія: коли б то й теперішнім молодим відчутти так само сильно-солодку магічну Тарасову силу! Притягаючу силу і Пророка, і заразом дуже близької серцю Людини. Так, як тоді, у ясний березневий день.

А втім – хто скаже, що це неможливо?..

Накладом Видавництва Кол. Вояків 1-шої Української Дивізії УНА. Торонто, Канада, 1983.

З МОВИ ПОЧИНАЄТЬСЯ І ЗМЦНЮЄТЬСЯ ДЕРЖАВА

Інтерв'ю Ірени ЧАБАН

з літературним редактором Марією ВОЛОЩАК

– Пані Маріє, наші читачі вже мали змогу ознайомитися з Вашими мовностилістичними порадами, які публікувалися на шпальтах журналу. Однак сьогодні я хочу, щоб Ви розповіли про заснування Фірми літературного редагування і перекладів „Марія Волощак”. Що спонукало Вас до такого важливого і відповідального кроку?

– Два роки тому я й гадки не мала щось започатковувати. Працювала літературним редактором, вела рубрику „Мово рідна...”, вишукувала мовні „перли”, щоб поповнити довідник „Неправильно – Правильно”... Звичайно, кожний журналіст має свій стиль, але помилки у більшості публікацій подібні, як правило, вони повторюються і в газетних, і в журнальних матеріалах. Проте журналістські публікації готують фахівці. І хоча таким матеріалам, без сумніву, потрібне літературне редагування, але ж не настільки, як рекламним, діловим, технічним текстам. Ось, наприклад, у невеличкому оголошенні компанії „Інтернет „Воля” допущено майже 30 помилок. Тому саме такі, якщо можна так сказати, „нетворчі” організації, установи, підприємства і потребують насамперед кваліфікованих послуг літературного редагування. Усвідомлення цього й спонукало мене створити Фірму літературного редагування і перекладів. До речі, у нашій столиці багато різних бюро перекладів, однак фірми, яка б надавала послуги літературного редагування, досі не було.

– Перебуваючи нещодавно в Києві я звернула увагу на деякі вивіски, оголошення. Бо не звернути на них уваги просто неможливо. Адже чимало рекламних щитів, написів на товарах – це справжня наруга над державною мовою незалежної України. Як зарадити такій біді? Чи можна якось подолати цей мовний хаос?

– Болюча мовна проблема повинна викликати не беззмістовне нарікання, не мітингове галасування, а наполегливу розумну працю над підвищенням рівня мовної культури наших громадян, виховання поваги до державної мови. Як

Андрій ЛЕГІТ

“Украинского языка не было,
нет и не может быть”.*

Із Указу царського міністра Валуєва.

НАША МОВА

У етері, в книжках, на устах,
У весільних піснях, в колискових
На злобу ворогам процвіта
Наша гордість і честь – рідна мова.

У поетів надхнених віршах...
У черлених століть передзвонах...
Наша мова – народу душа,
Хоч віддавна душіма драконом.

Нею шлях нам осяяв Тарас,
Вона Лесина зброя й Франкова,
І є завжди окраса окрас –
Солов'їна, дзвінка наша мова.

Як народ, як Славута ріка,
Як землі кров'ю зрошені груди,
Наша мова безсмертна в віках,
Наша мова була, є і буде.

* Української мови не було, немає і не може бути.

багаторічний літературний редактор мала змогу переконатися, що мовознавчої допомоги потребує широке коло читачів. Адже по консультації зверталися і літредактори видавничого центру „Грамота”, і працівники Київського метрополітену, і викладачі Національного авіаційного університету, і газетярі з „Народної армії” та ін.

– Початок будь-якої справи завжди важкий. Тим паче на мовній ниві... Та ще й у зрусіфікованому Києві.

– Так, попервах було не просто важко, а неймовірно важко. Дякую Богові, що послав мені дуже відповідальну помічницю, здібну журналістку Людмилу Кравченко, яка погодилася допомогти мені заснувати мовну фірму. Однак, якби ми знали, що доведеться пережити такі труднощі, то, мабуть, відмовилися б від свого задуму. Уявіть собі: як вижити без стартових коштів, без власного приміщення, без вивіски, без замовлень?.. І якби не допомога деяких народних депутатів України, насамперед Володимира Черняка та Павла Мовчана, які щиро, не на словах уболівають за чистоту і розвій української мови, то наша фірма мусила б припинити

ЗНАЙОМІ ІМЕНА – НОВІ ЛАВРЕАТИ

Посеред грудня в лекційній залі Київсько-го Будинку вчителя відбулося вручення нагород Фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих.

Цього року їх отримали Василь Габор – перше місце за антологію української „жіночої” прози та есеїстики другої половини ХХ та початку ХХІ століття „Незнайома”. Збірник включає прозу таких сучасних письменниць, як Леся Демська, Софія Майданська, Марія Матіос, Оксана Пахльовська, Людмила Таран.

Про кожну з 30-и авторок є біо-бібліографічні довідки. Друге місце здобула Почесна членка Союзу Українок Михайлина Коцюбинська за двотомник „Мої обрії”. У цих томах зібрано статті, літературні портрети про Івана Світличного, Євгена Сверстюка, Віру Вовк, Василя Стуса. Третє місце дісталось Олександрі Ірванцю за збірку „Лускунчик”, до якої увійшли вірші та шість п’єс. Нагороди переможцям вручила заступниця голови, культурно-освітня референтка Союзу Українок Америки Софія Геврик. Вона розповіла про історію Фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих.

Леся і Петро Ковалеві не були багаті вельможі. Вони були тихі, скромні люди, вельможі духу, великої віри в майбутнє своєї бать-

ківщини – України. Подружжя Ковалевих були уродженцями центральних земель України: Леся походила з козацької родини Борбенів із Яготина на Київщині, а Петро народився у шляхетній сім’ї в Харкові. Повінчалися вони в липні 1915 р. Петро працював аташе дипломатичної місії Української Народної Республіки в Голландії та Бельгії. Останні роки життя подружжя проживало в Швейцарії. Та весь час вони були справжніми українськими патріотами. Святуючи 50-ліття свого вінчання у 1965 р., подружжя Ковалевих вирішило створити фундацію, яка допомагала б письменникам та науковцям писати художні твори та наукові праці в державотворчому сенсі. Згідно заповіту відсотки Фонду мали призначатися на нагороди за наукові та літературно-історичні твори. Виконавцем та опікуном благородного задуму вони призначили Союз Українок Америки.

На вечір прибула колишня голова Союзу Українок Алена Пашко. А. Пашко наголосила на тому, що нарешті настали часи, коли ми вільні й можемо говорити й писати все, про що думаємо. Особливо приємно, що серед нагороджених є ім’я Михайлини Коцюбинської. Вона реалізувала себе як учений і літературознавець. І я

свою діяльність, ще навіть по-справжньому її не розпочавши.

– Але, очевидно, було передбачено, що маєте вистояти, бо ваша праця, нелегка і виснажлива, вкрай потрібна. І яскравим підтвердженням того є Ваша розповідь про те, що організації, компанії, установи, які хоч раз скористалися послугами літературного редагування чи перекладу фірми „Марія Волощак”, стають її постійними замовниками.

– До речі, наша фірма – ровесниця Помаранчевої революції, бо саме в жовтні 2004 року розпочала свою діяльність. І в той напружений, бурхливий час, коли, здавалося б, не до мовних послуг, у нас з’явилися перші замовники. А після мого інтерв’ю у суботній радіо-програмі „Чорним по білому”, в якому я, відповідаючи на запитання журналістки Ярини Скуратівської, зазначила, що плануємо створювати

філії в обласних центрах України, нам одразу ж зателефонували мовознавці з Миколаєва, Черкас, Кривого Рогу й запропонували свої послуги в організації таких мовних структур. Отож розмірковуємо над практичним втіленням у життя побажань наших далеких помічників щодо створення обласних філій. Але це плани на майбутнє.

– Сподіваюся, що невдовзі втілите їх у життя. Матимете багато замовників і в Україні, і за її межами, які не лише цінуватимуть співпрацю з вами; дехто з них, можливо, долучиться і до розбудови фірми.

Щиро зичу Вам успіхів у шляхетній справі допомогти всім, хто дбає про культуру мовлення – підгрунття національної свідомості. Адже наші здобутки в усіх сферах життя, у безмежній царині духовності багато в чому залежать від того, як шануємо рідне слово, як збагачуємо його.

радію, що настав час, коли вона може творити вільно, вибирати теми і висвітлювати їх так, як велить їй сумління вченого і людини. Михайлина завжди була вільна і внутрішньо невідкладна цензурі. Бути вільною у невільничій системі – це та риса, яка найбільше заімпонувала мені з перших днів нашого знайомства. В часи репресій і переслідувань вона вмiла розпogоджувати безпросвітність, жити високим творчим життям і допомагала іншим. Та й, власне, всі відзначені імена заслуговують на увагу.

“Це прекрасно, що є така нагорода, – зазначила у своєму слові голова Союзу Українок, народний депутат Лілія Григорович. – Це чудово, що українська душа і дух не мали й не мають кордонів”. На вечорі панувала приємна й щира обстановка. Лавреати й гості ділилися найпотемнішими спогадами. “Мені особливо пам’ятний рік 1967-й, – пригадує Софія Геврик. – Тоді нам поталанило познайомитися з Надійкою Світличною, Михайлиною Коцюбинською... Я ціную всі ті роки пам’яті й спілкування”

“Я зворушена всім, що тут відбувається, – говорить Михайлина Коцюбинська. – У моєму двотомнику є серія досліджень про класиків української літератури – Шевченка, Стефаника, Ю. Коцюбинського, Тичину. Та крім того є ще низка статей про шістдесятників, зокрема, про Василя Стуса, Івана Світличного. Ділюсь я спогадами й про власне життя. Ця книга дуже дорога для мене. Протягом двадцяти років я була відлучена від наукової роботи. І після цієї перерви накинулась на роботу, як вогонь на суху соломку. Критично оцінила те, що було зроблено в 50-70 роках. Була на тих творах печать доби, але, на щастя, відвертої кон’юнктури не було. Це були роботи про Шевченка, про поетичну мову... Зібрала роботи про 60-і роки, про своїх друзів, окремі рецензії, спогади, інтерв’ю. Останнім часом усі мої творчі інтереси спрямовано на художню документалістику, епістолярну творчість, меморіальну літературу. Побачила світ моя книжка про листи „Зафіксоване і нетлінне”. Цього року передбачається їх перевидання в серії бібліотеки Шевченкових лавреатів. А також декілька моїх статей про художню документалістику під назвою „Історія оркестрова на людські голоси”. У цьому напрямку працюватиму й далі. Є що сказати... Отож, за Франком – „працювать, працювать, працювати”.

*Учасники літературного вечора.
Перший ряд, ліворуч: А. Паішко, М. Коцюбинська,
Л. Танюк, С. Геврик, Л. Григорович.
Другий ряд: В. Гарбор, Н. Н., О. Ірванець.*

Приємно, що імена нагороджених уже помітило широке поле читачів. Приміром, рецензент зі США Марта Тарнавська, пишучи про антологію в україномовній американській газеті „Свобода” та в американському університетському журналі „World Literature Today”, підкреслює, що „Незнайома” та й попередня подібна антологія Габора, що включає передусім письменників чоловічого роду і вийшла під назвою „Приватна колекція” ще 2002 року, – це книги, які належать до найважливіших українських видань тому, що вони дають зацікавленому читачеві ключ до живої літератури сучасної України. А ось драматичний твір Олександра Ірванця „Маленька п’еса про зраду для однієї актриси” здобув авторові визнання поза Україною, бо був надрукований англійською в журналі „Ukrainian Literature”. Чудовий і незабутній вечір зорганізував провід Союзу Українок та активістки Київського відділу СУ Алла Дебелюк, Мотря Брунько і Алла Коваль.

З роллю ведучого вдало впорався народний депутат Лесь Танюк. Нагороджені почули від відомих в літературних колах літературознавців Елеонори Соловей, Володимира Даниленка та Віри Балденюк оцінку, якої заслуговують їхні твори. Лавреатам дарували квіти, для них звучали українські народні пісні.

ВИХОР І ВОГОНЬ ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

Олена Теліга. Вибрані твори. Упорядник Осип Зінкевич. Київ, видавництво "Смолоскип", 2006.

Жінка-легенда, витончена взірцева елегантна пані, націоналістка, розстріляна німцями у Бабиному Яру, вона мала блискучу освіту й самоосвіту, досвід голоду, злиднів, нелегальних переходів через кордони й була авторкою кількох десятків надзвичайних віршів. Саме Олені Телізі, що народилася 100 років тому й котру сучасники порівнювали зі швидкою та яскравою кометою, присвячена нова книга видавництва "Смолоскип".

"Вибрані твори" Олени Теліги містять багато цікавого матеріалу про цю непересічну постать. Її публіцистичні твори вирізняються не лише риторичною досконалістю, прозорістю, але й високим інтелектуальним рівнем – недарма говорили, що Олена, спілкуючись або читаючи лекцію, вміла пояснити будь-якому співбесіднику без спрощень навіть найскладнішу думку.

Вельми пізнавальний також спогад про Олену Телігу одного з побратимів – Олега Ждановича (псевдонім Олега Штуля, бійця УПА, в'язня нацистських концтаборів і голови ОУН у шістдесятих-сімдесятих роках). Епічний життєпис героїні читається наче пригодницька повість. Жданович милується сам і змушує читача захоплюватися її моральною незламністю, мужністю і принциповістю. У виданні опубліковано її публіцистичні статті "Якими нас прагнете", "Партачі життя", "Прапори духу", "Нарозтіж вікна!" та інші, а також цікавий історичний документ – лист Олени Теліги з окупованого Києва, її останній лист, що відтворює буремну атмосферу зими 1942 року. В книзі опубліковано добірку відгуків сучасників Олени Теліги, літературних критиків про її творчість – Юрія Бойка, Володимира Державина, Дмитра Донцова, Юрія Клена, Євгена Маланюка, Олеся Бабія, Оксани Лятуринської, а також сучасних авторів – Євгена Сверстюка, Олени Логвиненко, Ростислава Семківа, Наталі Котенко.

Та все ж найголовніша частина нової книги – вірші. Їх тут менше чотирьох десятків, але річ не у кількості. Поезії Олени Теліги є дуже своєрідним,

оригінальним і талановитим сплавом вишуканості, стриманості, формалізму, пристрасти, внутрішньої пружності та мелодійності. Тексти про життя як вічну боротьбу, про тьмяне місто, про патріотизм (навіть без згадки України), про любов і дружбу, про яскраві вибухи настрою та екзистенційні провалля, тексти, що рясніють несподіваними й безпосередніми образами, порівняннями, карколомними смисловими ходами, але й міцно закорінені у традицію класичного (чи неокласичного) віршування.

Отож, "Вибрані твори" Олени Теліги є книгою, що її просто зобов'язаний мати й прочитати кожен інтелектуал, кожна людина, що цікавиться мистецтвом, історією та культурою.

Олег Коцарев.

Ціна книжки 15 дол. Придбати можна за адресою: Smoloskyp, P.O.Box 8041, Bridgewater, N.J. 08807

КНИЖКИ, НАДІСЛАНІ ДО БІБЛІОТЕКИ "НАШОГО ЖИТТЯ":

- "Вихор і вогонь Олени Теліги". Київ. Видавництво "Смолоскип", 2006.
- "Українське дошкілля". Упорядники: Надія і Осип Зінкевичі. Київ, Видавництво "Смолоскип", 2006.
- "Український декламатор". Збірка віршів для української молоді. Упорядники: Надія і Осип Зінкевичі. Київ, Видавництво "Смолоскип", 2006.

Щиро дякуємо!

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIV

MARCH 2007

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

In this month's issue of *Our Life* magazine, I would like to share with readers some news about recent and current events and issues concerning the United Nations. Among the most important of these is an multi-faceted humanitarian issue that was addressed in the year 2000 at the United Nations Millennium Summit held in 2000. Representatives to the summit voted on and passed an ambitious slate of Millennium Development Goals, stipulating that these should be accomplished by the year 2015. The goals are: To reduce the proportion of those living in extreme poverty and hunger; to provide universal primary education; to promote gender equality between men and women and empowering women; to cut the rate of child mortality, improve maternal health, combat HIV/AIDS, malaria and other diseases, ensure drinking water and basic sanitation; and to reverse the loss of environmental resources and develop a global partnership for development.

Seven years later, endeavors to implement and sustain these goals are at a critical half-way point: 2015 is only eight years away. While much has changed, much remains to be accomplished. The Millennium Development Goals comprise a major endeavor, and some aspects of this monumental task will take longer to achieve. Others may never be achieved, and this is a tragic reflection of a human failing: Too many nations and too many leaders fail to recognize that people are the real wealth of nations, and progress should not be measured by the wealth of the country but by the quality of life of its people.

Many centuries ago, the Greek philosopher Aristotle wrote: "Wealth is evidently not the goods we are seeking for it is merely useful for the sake of something else, and that something else is the opportunity of people to realize their potential as human beings." Real opportunity is about having real choices—the choices that come with an adequate income, an education, good health, and a government that cares about the real wealth of its nation: its people.

Over the past decades there have been unprecedented increases in material wealth and prosperity around the world. At the same time, the distribution of this wealth has been very uneven and prosperity has been enjoyed by a relatively small proportion of the people on this planet. Ironically, the Human Development Report, issued by the United Nations in 2006, provides information about human progress that is measured by the complex relationship between income and well-being. It does not take into consideration respect for human rights, democracy, and inequality. Progress in education, which the report does not address in much detail, is critical for human development in its own right and because of the way it is linked to health, equity, and empowerment.

In 2002, a Youth Summit devoted to "Ukraine: Millennium Development Goals" was held in Kyiv, Ukraine. At that summit, Ukrainian youth appealed to the government for consolidated action for the sake of achieving the outlined goals. The ensuing recommendations offered new innovative solutions, not only for achieving the Millennium Development Goals in Ukraine, but also for adopting a complex strategic approach towards the development of Ukrainian society as a whole.

It has often been said that a document bearing the signature of a head of state means very little and has no real significance until it has been ratified by the country's political machinery; moreover, it becomes real only when it becomes the business of every citizen in that country. Much the same can be said about the international document listing the MDGs and signed by individuals representing their respective states at the United Nations. All of the MDGs are interwoven; for the goals to succeed, government, business, and society must cooperate. This cooperative structure is difficult to sustain even within the borders of individual states;

for it to succeed internationally, even greater cooperation is needed. What is needed even more is honest oversight. At the UN, conference after conference addresses these issues; what is actually being accomplished, however, can be determined by perusing the shadow reports compiled by the NGO representatives of individual countries.

In 1999, the International Year of Older Persons was established to ensure that older people have independence, participate in society, receive good care, and enjoy self-fulfillment and dignity. The full text of the international Plan of Action on aging describes specific goals and priorities related to the specific needs and circumstances of older persons. Aging is a lifelong process and should be recognized as such. Preparing entire populations for the later stages of life should be an integral part of social policies of every country and should encompass physical, psychological, cultural, religious, spiritual, economic, health, and other factors.

Aging is a symbol of experience and wisdom; it can bring human beings closer together. We see this as we go about our daily business, as we interact socially with others, and in our own organization where elderly women and young women work side by side to accomplish something worthwhile. Often, the older woman has knowledge and experience and skills acquired over years or over decades; what she has to offer is priceless, and it is not something that can be acquired at a university but can be acquired only by living. In some societies (and even in some businesses) this sharing of wisdom and tradition and know-how is accepted as a way of life, with each generation benefiting from the lessons learned and passed down by the previous generation, which learned from generations that came before. One way that we can ensure that the wisdom and knowledge of our older members is preserved is by recording their stories; this would be an interesting project and a way to preserve information that may be helpful to our organization and the community at large.

If we look back to the charter of the United Nations, we see that all of these goals and action plans, whether directed at children, elderly people, families, women, or minorities, have a philosophical basis that echoes and exceeds Aristotle's claim that people are the wealth of a nation. What the UN has endeavored to show is that people are the wealth of an ever-diminishing planet and that all nations must understand the implications of this philosophy. The UN Charter, reaffirms faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of every person, in the equal rights of men and women and of nations large and small to promote social progress and better standards of life.

As this Desk of the President is being written, the United Nations is preparing to host the 51st Session of the Commission on the Status of Women (CSW), scheduled to be held from February 26 to March 9, 2007. The Commission will focus on a thematic issue: "The Elimination of All Forms of Discrimination and Violence Against the Girl Child." Girls from many nations will be present at this event and will speak for themselves on the floor of the United Nations, addressing governments and NGO delegates. They will be telling not only about their personal needs but about the concerns of all girls, whether children or adolescents, who must struggle against discrimination and violence. In telling their stories, the girls will share what they have learned with other girls. Together, they will develop strategies to help other girls, which they can use when they go home to their respective countries. (I will report on the outcome of the Commission in the April issue of *Our Life*.)

I close this month's message by encouraging all UNWLA members to commemorate the 60th anniversary of Action "Visla." What happened during 1947 in Lemkivshchyna, Nadsiania, Cholmshchyna, and Pidliasia—ethnic territories of Ukraine that were given to Poland after World War II—was terrible and cruel and cannot be forgotten. In planning their commemorative events Branches should invite survivors who lived through the events of 1947 to speak and schedule programs of interest to the community at large. It is also important to invite young people to these events because they must learn how to be tolerant of others, and there is no better way to do this than to learn from history. It is important to note that relations between Ukraine and Poland have improved significantly during the last decade; since Ukraine proclaimed its independence, the country's relations with Poland have been friendly and both nations are receptive to the idea of reconciliation.

I would also like to remind UNWLA members to display our beautiful pysanky before and during the Easter season and to make certain that everyone who sees them knows that the art of pysanka writing is a uniquely Ukrainian art form that evolved over many centuries and is a part of our distinctive heritage.

Interview with Vera Farmiga: *A Shining Star with a Ukrainian Glow*

Those of you who were fortunate enough to attend the XXVII UNWLA Convention in Albany, New York, in 2005, may recall that Vera Farmiga was one of the recipients of UNWLA's Young Women Achievers Award. Since that time, Ms. Farmiga has enjoyed much success and media attention as an "up and coming" actress. She was featured on the front cover of the September 2006 edition of NY Times Magazine, which contained an in-depth article about her achievements. Another flattering article about her was published in the New York Post on January 22, 2007. On January 26, 2007, the McClatchy-Tribune Information Services wrote, "Farmiga has arrived . . ." Earlier this year (January 18), she appeared on the late-night "David Letterman Show." The film industry's recognition for her work includes several prestigious awards: She was named the Los Angeles Film Critics Association Best Actress in 2005 and the Marrakech International Film Festival's Best Actress for 2004. She also won the coveted Sundance Film Festival Special Jury Prize in 2004.

Vera graciously agreed to participate in an e-mail interview with me, as her schedule would make telephone or personal communication quite difficult. As this interview reveals, she is committed to her craft and she credits her background and upbringing for much of her talent and resolve. The exchange between interviewer and interviewee also reveals the very personal face of a very public persona. I thank Vera for taking time out of her busy schedule to answer my questions and for her openness. I hope readers enjoy learning about this fascinating woman as much as I did. —Marianna Zajac

Vera, why and how did you choose your career path? What motivated you? Do you feel your ethnic Ukrainian background has helped you down this path?

As far as my career path, two roads diverged in a yellow wood, and I was gently nudged onto the colorful one. I grew up in a joyful, creative household. Music and dance shook the house every holiday, on birthdays, any excuse to celebrate, whip out the instruments, harmonize and wiggle. My earliest memories are of my "Vuyko Andrij" teaching my cousins to jam with their "guitarras" as my cousin Nana and I jigged and sang "Zhovti chobitochky, skachoot kraï do richky, syni chobitochky, tse ye Viry nizhky,¹ la la la la laaaaa la. . . ." Being involved in the Ukrainian community—from Pani Marta Savitsky's creative preschooling to reciting "ukrayinski virshi"² at St.

*Vera and her grandmother Nadia Spas
at the XXVII UNWLA Convention in Albany, New York*

John's Ukrainian Catholic School in Newark to enacting skits around the bonfire at Plast Tabir and "Svyato Vesny" to years of piano lessons under the tutelage of Pani Halya Klym to dancing hutsulkas and hopaks with the Syzokryli Dance Ensemble—all gave me a strong foundation of creativity and nurtured my development as an artist.

¹ Loosely translated: Little yellow boots, jumping almost to the lake, little blue boots, these are Vera's feet.

² Ukrainian poems.

In addition, I was surrounded by incredibly strong, lively, talented, and charismatic Ukrainian women: my babtsia [grandmother] Nadia Spas, my mama Luba Farmiga . . . dance camp counselors I admired . . . and especially my mentor, dancer-choreographer Pani Roma Prima Bohachevska. They were all my role models. These women instilled in me values, ethics, a love for my heritage, discipline, and a love of art. It is no surprise that I ultimately chose a creative path. But I also suspect Laura Ingalls Wilder had something to do with it as well. My relationship to movies may have started with "Little House on the Prairie" . . . or maybe it was Olivia Hussey in Franco Zeffirelli's *Romeo and Juliet* . . . or maybe even Krissy from "Three's Company."

The moment it actually occurred to me to pursue acting as a career is fuzzy. There wasn't any one moment. Roughly, it happened around about the time I was a senior in high school . . . and guidance counselors pester you about what you intend to study in college. Somewhere between starting to fail physics, quitting soccer practice, and attending dress rehearsals for the lead role in my first musical (a high-school production of *How to Succeed in Business Without Really Trying*), I remember announcing to my mother, "I'm going to be an actress."

It was a humble delivery of the line, no pomp and circumstance inflicted, and I was careful to make it sound as sensible as possible. Mama looked at me quizzically as if I'd spoken in tongues and sighed, "Oooooooh Veeeeeera." I'm not sure what she meant by this, but I am sure that she was careful not to let that exhalation of breath verge on discouragement. I don't even know if she took me seriously; she had heard me proclaim on different occasions, "I'm going to be an optometrist" and "I've decided to become a music therapist."

How difficult has the path been? What type of obstacles have you encountered? How did you overcome them?

I received a Bachelor of Fine arts degree from Syracuse University where I studied Theatre and minored in French. During the final semester of my senior year, the theatre department at the School of Visual and Performing Arts set up a showcase. . . . You and a scene partner have an entire ten minutes to present a skit to various NYC industry people . . .

jaded, scowling casting agents, and commercial and legit agents. In ten minutes you display your newly acquired \$100,000's worth of acting education and fit into those 600 seconds as much range of human emotion as you are capable of tapping into without coming across as a loony. The statistics are grim. Usually one student gets an agent. One kid out of those 30 eager beavers auditioning, out of the 100 eager beavers of the graduating class who don't even get the opportunity, excluding the 50 not-so-eager beavers who at some point after freshman year quit or were "asked to leave." Long story short, I was the kid!

Fresh out of college, I was auditioning for off-off-off-off-off-off-off-off-Broadway plays in NYC and working clerical temp jobs to make ends meet. Project by project, each "off" would drop away and before long, I had the respect of good casting agents who placed me in my first television series. This was my first time confronting the ominous black metallic monster known as "the camera." Switching from a proscenium stage to a soundstage was a bit awkward for me and I had to adjust. I look back on early episodes of "Roar" [Vera's first TV series], and I have to giggle. I see the discomfort . . . I see the fear. I see someone who wasn't quite sure she wanted to continue pursuing acting. I could easily conceal my insecurities and fears in the fears and insecurities of my character. I was playing an escaped battered Roman slave and my timidity served me well. The fear in my belly was a fear of fame, of giving interviews . . . of seeing myself on the cover of *TV Guide* . . . It all scared me. It was almost enough for me to throw in the towel and try my hand at goat herding in New Zealand. It was the continual support of my family and the cheer and optimism of fellow actors and directors that kept me treading. . .

Was any specific person responsible for your "break?"

Roundabout this time, I met an individual who, I would say, single-handedly has had the biggest impact on my career: my manager Jon Rubinstein. Throughout the years it has been his belief in my talent, his perseverance, his megaphone to the industry, his dedication to my potential, his unceasing reassurance and optimism that have kept me focused, grounded, and positive. There was a long period in my 20s, when it seemed it was

difficult for me to find roles. Many times I heard that I seemed "too mature" to play my age range. Constant predictions from directors and producers were that "one day things would click" . . . but I wasn't right for the role in the meantime.

What type of roles do you prefer?

. . . Searching for roles in my 20s, I felt that a very large number of the female characters I was encountering on the written page were daft and one-dimensional, insipid bimbo renderings. I was a bit of a high brow when it came to selecting roles, even when choice wasn't an option, and livelihood and paying rent were really all that mattered. Without . . . credentials or experience, I moaned and groaned about the poor quality of material. My eyes and ears and heart were open for something I'd never seen or heard or felt before, for groundbreaking work that would take me on a new and exciting journey. . . . I was always on the hunt for super-fine films, fresh films that opened my mind to the possibility of considering life in other ways. I wanted to be in the kind of movies I was willing to pay to see, movies where the people on the screen were real and for whom I felt compassion, movies that were brutally honest. I was looking for characters who were utterly human. This is how I continue to choose my roles.

What awakens your spirit? What stretches your mind? What moves your soul?

When I read a script, I want to be moved from my everyday rigidity, ennui, complacency, familiarity, and be transported, invited to new places, perspective, and ideas. I look for authentic, unique voices in directors and writers . . . who contribute to social consciousness, not social chaos. . . . *This* is the driving force in my career—to align myself with passionate storytellers.

There are times I have made choices by the balance in my bank account and felt malnourished as a result. [Sometimes] my path has been smooth sailing, sometimes treacherous, sometimes misleading, sometimes precarious, shaky and slippery, and at times downright ominous and menacing. But the one thing that has remained dependable and

Vera Farmiga, studio portrait

steadfast is my reason for doing what I do. I relish any opportunity I can find to investigate what it means to be human. In my opinion, next to music, movies are the most influential important medium in the world. They are primers for how to live, how to love, how to think. . . . Stories change the world. It's lamentable, but there is a dearth of good stories about women, women viewed in three dimensions with complexities and inconsistencies and contradictions. I look for female characters in which I can believe. . . . Whether I love her or hate her, there is never a lukewarm response to a role, and always there is a desire to defend why she is the way she is.

Has any one actor/actress been your role model?

Meryl Streep, Annette Benning, Diane Weist, early Faye Dunaway have always moved me; among my contemporaries, Cate Blanchett, Cate Winslet, Samantha Morton, Juliet Binoche. They are continual risk-takers, actresses who conduct themselves with grace, mystery, elegance, and great intelligence.

How do you approach new roles?

It's contingent upon a number of things: the director, my scene partner and his/her methods, and my knowledge of the character's experience. I do tend to work from the outside in. Hair, makeup, and wardrobe are most ponderous and critical in the beginning stages of development. I have to look in

the mirror and virtually not recognize myself to begin suspending disbelief. I take great joy and mischief in not being recognizable from role to role. Physicality is paramount in my process. . . . Deciding a character's gestures and idiosyncrasies is good fun. . . . I love details. I love them! The Internet plays a huge part in research. I don't know what actors used to do before the Web. I rely a lot on Internet forums, on testimonies of people whom I am trying to portray. I look to their stories for revelation and sympathy and empathy or understanding. I use the script as a springboard and try to layer as many weaknesses as strengths, as many virtues as faults. . . . That is the objective. I look to my director for guidance. I rely on him or her to challenge me, guide me, keep me from the actor's limited bag of tricks, keep me honest and free. My favorite roles have always come as a result of an inspired collaboration with the director.

Which role/roles did you find most challenging and from which you gained the most satisfaction? Why?

I would have to say that the most pivotal films thus far in my career were *Down to the Bone*, *The Departed*, and *Never Forever*. *Down to the Bone* gave me the responsibility of a playing the protagonist of a film. It was my first chance at carrying a film, the first chance at exploring a character in such a broad scope. It was a simple portrait of sobriety, a complicated story about a mother caught in the rural world of drug addiction, trying to survive. It was full of paradoxes and untidy resolutions. There was such moral ambiguity to my character; she was fully dimensional, probably the first time I felt a character leap off the written page. I was inspired by the real life model the film was based on and felt obligated and was eager to get her story right. I feel so blessed at the chance [to be] inspired and mentored by Debra Granik, the director. Debra is the most inquisitive, unselfish, loving, iconoclast director I have ever met. . . . I learned from her that God is in the details. She is a real keen observer of life and finds great secrets and revelations in mundane details. This is how, as a

filmmaker, she is able to turn ordinary mortals into extraordinary subjects. *The Departed* was a chance to work intimately with one of the world's greatest living directors, Martin Scorsese. Watching his heart and mind at work is awe-inspiring. Enthusiasm begets enthusiasm and his enthusiasm, his zeal for filmmaking, is inexhaustible and infectious. He is a walking encyclopedia of film history. Mr. Scorsese gave me the opportunity of a lifetime. I can only hope that through the visibility in *The Departed*, smaller films I feel passionate about will get a chance. *Never Forever* is a co-Korean film I have completed. It is a grueling love story about an American woman who enters into a dangerous relationship with a Korean immigrant in order to save her marriage. It is an In-Competition film at this year's upcoming Sundance Film Festival. It was akin to *Down to the Bone* for me in terms of inspiration and the collaborative process with Gina Kim, the director/writer.

Why have you chosen not to make Los Angeles/Hollywood your home base?

I choose not to make Los Angeles my home base, because it is not necessary. Whether that statement is true or not, I have convinced myself it is and have made it work for me. I have very romantic associations with upstate New York, my home base. My summers as a child were spent canonballing off the high-dive at Soyuzivka and pirouetting across the stage at Verkhovyna. I love the smell of fresh mown hay, honeysuckle, and decomposing pine needles. In my spare time, I love to obsess over hydrangeas and earthworms, the quality of soil and Nubian goats. I love to pretend that I'm not an actress. And it's easier to do that when you are not in LA.

Vera, where would you like to get from here?

I dream of continuing on this same career path. I feel very lucky and blessed to have these opportunities. . . . I dream of having children, many children. Lately, this is what occupies my mind and my heart.

Antioxidants: Genie in a Bottle or Genie from the Garden?

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Over the last few years, the media has whetted our thirst for knowledge about an eleven-letter word that is showing up on packaged goods, television ads, newspaper and magazine articles, and the radio: antioxidants. It is a word that is mysteriously associated with something powerfully healthy, something that fights bad things that attack the human body and acts as a shield against other bad things. For most people, however, the how and what of antioxidants is pretty vague; exactly what they are and why they have a positive connotation is rarely explained in the media that has given them such celebrity status.

So what are antioxidants? A simple definition is that they are molecules that defend healthy cells in the body from something unhealthy in the body. That something unhealthy is “free radicals,” which are damaged cells that can injure other cells, damage DNA (genetic material), and create a seed for disease. In other words, they can initiate a chain reaction and produce an unhealthy domino effect. Our bodies need antioxidants as a defense against free radicals.

One way to demonstrate how this works is by analogy. Take for example a freshly cut apple and a fresh-cut wound on the skin. An apple slice turns brown, the skin becomes inflamed—both undergo a process called oxidation. Oxidation produces a change in the cells. The apple will eventually rot, but the human skin will eventually be healed by healthy cell growth. This constant turn around of cells actively goes on in our bodies regardless of any superficial cut. It is a mechanism that is a means of keeping the body healthy.

The drawback in this mechanism is that even though the body is able to metabolize oxygen efficiently, some cells are damaged during oxidation and turn into free radicals. This is where antioxidants come in as a sort of second line of defense: They interact with free radicals and terminate the bad chain reaction described above—a sort of “damage control.”

Several naturally present enzyme systems in the body can eliminate free radicals, but the prin-

ciple necessary vitamin antioxidants are beta-carotene, vitamin C, and vitamin E. These vitamins can only be supplemented in our diet. Thus, one of the things the media tells us is to buy and eat plenty of foods that are “high in antioxidants.” Another thing we are told to do is to buy antioxidants in a bottle—manufactured vitamin supplements that are supposed to be as good as (if not better than) natural antioxidants found in some foods.

But before you run out to purchase one or all of these supplements, bear in mind the following. A very large study in which more than 100,000 health professionals were followed for nearly two decades and questioned about dietary habits and vitamins. Researchers found that there was some correlation between antioxidant supplement and a lower risk of cardiovascular disease. There was, however, no association between ingestion of these vitamins and overall cancer rates. Thus, despite the known fact that antioxidants are necessary for good health, it is premature to make any hard and fast calls regarding specific supplements and dosage. What we do know is that normal concentrations of vitamins are indeed antioxidants, and the best source of these are not found in bottles, but from fruits or vegetables. We also know, that high doses of supplements in tablet form can be harmful. New data from ongoing research will shed more information as to which supplements should be taken and if so, how much and how often.

Do not give in to the media hype. Instead, follow the old and familiar advice that has proven benefits: Exercise and eat 5 servings of fruit and vegetables daily. This is still the best way to protect yourself from illness and stay healthy. An easy checklist of natural antioxidants follows:

- Vitamin E is naturally found in whole grains, nuts, seeds, apricots, and vegetable and fish oils.
- Vitamin C is found in citrus fruit, the cabbage family, kiwi, and strawberries.
- Beta carotenes are found in milk, grains, carrots, broccoli, yams, tomatoes, squash, peaches, and cantaloupe.

One final note on the subject may be music to your ears. Dark chocolate contains antioxidant flavanols that are plant micronutrients. They can have a powerful effect on cells. However, just as

with the other vitamin recommendations state, no specific recommended quantities have been determined. Oversupplementation of this antioxidant can be dangerous to your waistline!

OUR BRANCHES

Pictured at right is Kateryna Hewko Turchyn, who celebrated her 90th birthday on February 4, 2007. A member of UNWLA Branch 89 in Kerhonkson, New York, Kateryna Turchyn has been a Soyuzianka since 1939. The UNWLA gratefully acknowledges Ms. Turchyn's generous contribution of \$100 to Our Life Press Fund.

As in previous years, UNWLA Branch 36 of Chicago participated in an international Christmas tree display held from November 22, 2006, to January 10, 2007, in the office of the Cook County Treasurer. This year's display included 89 beautifully decorated trees. Flanking the Ukrainian Christmas tree are Assistant Treasurer of Branch 36 Pat Michalski, Branch 36 President Luba Nowak, Cook County Treasurer Maria Pappas, and Branch 36 Vice President Olga Pitula.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Дорогі читачі та членки СУА!

У цьому числі журналу бажаю поділитися подіями, які відбулися за останнього півроку в Організації Об'єднаних Націй, де я є головним репрезентантом неурядової організації Міжнародної Ради Жінок.

В ООН у 2000 р. відбувся „Millennium Summit“, на якому прийнято способи дії і дано 15 років до досягнення наступних дій: знизити число людей, які проживають в страшній убогості й голоді, забезпечити початкову освіту, забезпечити рівноправність жінки на рівні з чоловіком, зменшити смерть новонароджених і малих дітей, поліпшити здоров'я жінки, боротися проти сніду, малярії та інших недуг, забезпечити чисту воду до пиття та підставові санітарні умовини, повернути затрачене довкілля та природні багатства і працювати глобально у партнерстві для подальшого розвитку.

Залишилося до виконання цих завдань 7 років, тому потрібно розглянути, що було зроблено, а скільки залишилося до досягнення. Цей Сумміт поставив величезне завдання, скільки буде досягнуто – то час покаже. Мабуть, будуть такі дії, які ніколи не здійсняться. Багатство країни – люди, а мірило поступу – багатство країни, а не стиль її жителів.

Арістотель, грецький філософ, писав: „Багатство – то матеріял, який не шукаємо, це є лише для вжитку для когось, шукаємо чогось інакшого, що може уможливити людині дати всю можливість використати свій потенціал“. Ця нагода є тоді, коли людина має вибір, який приходить, коли є достатній прихід, освіта, здоров'я та життя в країні, яку провадять люди, що дбають про народ, – і це є багатство країни і її народу.

Впродовж минулої декади дуже багато країн збагатилися матеріяльно, але це багатство є обмежене.

Звіт про „Людський розвиток“ у 2006 р. не бере до уваги респект для прав людини, демократію і нерівноправність. Подає лише розвиток і відносини поміж приходом і благополуччям.

Поступ в освіті є конечний для людського поступу, бо це пов'язано зі здоров'ям, рівноправністю, а такі елементи відіграють велику роль.

2002 р. в Києві молодь України провела Сумміт для розгляду „Тисячоліття Розвитку Дії“. Вони звернули увагу Урядові, що не може бути поступу, коли кожний громадянин держави не включений до цієї праці. Вони вірили, що тільки справжня співпраця поміж урядом, підприємствами та кожним громадянином може виконати ці завдання до 2015 р.

В ООН кожна конференція базує свої висліди на цих точках. А як проходить поступ у країнах – найкраще можна довідатися, коли неурядові організації пишуть свої „shadow reports“.

У 1999 р. „Проголошено Міжнародній рік старших людей“, щоби запевнити їм незалежність та участь у всіх бажаних програмах, приготовано плян акції, в якій потверджуються права людини й пошана, – ці права справді подано в статуті ООН.

У нашій організації є багато старших жінок, що перейшли шлях життя і набрали знань упродовж років, яке ми повинні використати для нашої історії, для праці в організації чи в громаді. Можливо, що потрібно записувати їхні спогади на тасьмі, – це неповторні речі.

Рівно ж від 26 лютого до 9 березня 2007 р. відбудеться сесія Комісії Статусу Жінки в ООН. Тема щогорічної сесії „Елімінація всіх форм дискримінації й знущання над дівчиною-дитиною“. Під час цієї сесії дівчата будуть мати нагоду розказувати про свої турботи відносно цих тем перед урядовими та неурядовими делегатами та винести стратегію, яку будуть впроваджувати у своїх країнах. Вислід 52-ї сесії подам у наступному числі журналу.

У квітні цього року сповниться 60 років, коли розпочалася Акція “Вісла”, коли депортували українське населення з українських етнічних земель Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя. Це була ще одна кривда, заподіяна нашому народові, така, як Голодомор. Окрім того, що Польща прихильно ставиться до України від проголошення незалежності, однак то не значить, що ми маємо промовчати ту велику кривду. Польща ще не перепросила Україну за свої знущання, тому звертаюся до Вас, шановні голови Округ і Відділів, проведіть програму на цю тему в своїх середовищах, запросіть свідків цієї трагедії, щоб розказали про свої переживання, та запросіть молодь, щоб вони знали, що діялося в цих бурхливих часах із нашим народом.

Будьмо толерантні до всіх народів, але не забуваймо заподіяних кривд, зроблених нашому народові.

Маю ще одне прохання: зближаються Великодні Свята, і багато з вас виставлятиме писанки чи вчитиме писати їх інших людей по різних американських інституціях. Це дуже похвально, оскільки ми постійно мусимо нагадувати про українське мистецтво, бо вже були випадки, що навчені нами люди твердили, ніби воно їхнє.

Нам пишуть...

Лист з України...

Вельмишановні пані членки Союзу Українок Америки!

Перепрошую дуже, що пишу з величезним запізненням, бо про використання подарованих від панства Галини і Ярослава Оберишинів 1,000 дол. я повідомляла вже через інших осіб, але з листом затрималася.

Ми вельми вдячні Вам за турботу про Україну, особливо про українських дітей.

Ваш дарунок (1,000 дол.) ми використали на придбання докомплектуючих апаратів до апарату дитячого дихання, котрий ми отримали давніше, як гуманітарну допомогу з США. Через відсутність комплектуючих деталей цю апаратуру не могли використовувати. Напевно, дивно Вам чути, але грошей з бюджету, який призначають для нашого Центру, не вистарчає.

Апарат забезпечує дихальну підтримку новонародженим дітям, які приходять у світ дотерміново (недоношені) або хворими.

Ми всі зворушені Вашим дарунком. Знаємо, що використання добродійних пожертв у грошовій формі не завжди використовується в Україні за призначенням, але у нас апаратура (посилаю документи купівлі), подарована Вами, вже діє і дозволяє рятувати життя найменшим.

Починаємо власну сторінку на інтернеті, й Ви зможете дістати інформації про наш Центр. За рік у нашому Центрі народжується 3,300 – 3,500 дітей, з них 10 відсотків передчасно, і вони потребують пильного догляду при застосуванні дороговартісної апаратури.

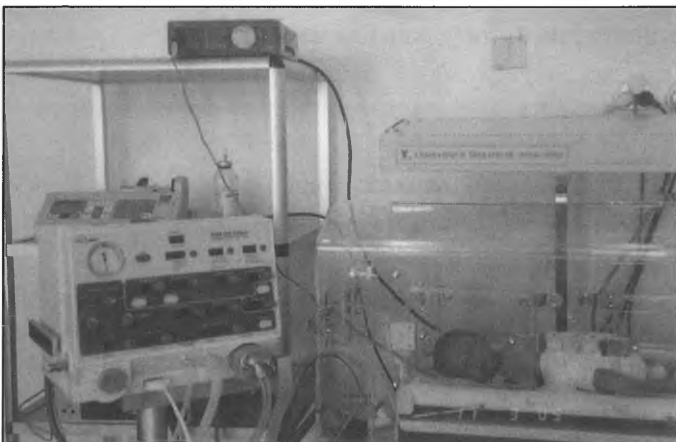
З 2007 р. Україна переходить на реєстрацію дітей від 500 гр., до цього часу від 1.000 гр., тому Ваш внесок якраз тепер є дуже важливим, бо використовуємо апарати, які просто стояли без дії.

Ще раз щиро дякуємо!

Зичимо міцного здоров'я і довголіття.

З повагою

*Лариса Янів,
головний лікар
Львівського Обласного
Перинатального Центру.*

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

КОНФЕРЕНЦІЯ РЕФЕРЕНТУР ОКРУГИ СУА НЬЮ-ЙОРК

11 листопада 2006 р. в Нью-Йорку відбулася конференція всіх референтур Округи, яку підготувала і провела Округна Управа СУА (голова Надія Савчук). У конференції брали участь референтки Округи, референтки і голови Відділів СУА Округи Нью-Йорк, члени Контрольної комісії Округи, а також запрошені гості: Ірина Куровицька – голова СУА, Марта Данилюк – заступниця голови СУА зі справ організації, Дарія Дроздовська – референтка суспільної опіки Головної Управи СУА.

Кожна референтка ділилася досвідом праці, а також проблемами, які мають місце в даній референтурі.

Культурно-освітня референтка Округи Світлана Махно на прикладі діяльності 127-го Відділу СУА, головою якого вона є, розповіла про те, як можна здобувати кошти для Відділу проведенням імпрез для громадянства з нагоди різних свят, річниць, вшанування визначних осіб тощо.

Наталія Дума – референтка суспільної опіки Округи – відзначила, що харитативна діяльність СУА є провідною в праці Відділів СУА. За кожною Округою СУА закріплено область в Україні, куди слід спрямовувати матеріальну допомогу. Округа Нью-Йорку має Луганську область, отже головно туди має йти допомога: сиротинцям, школам, самотнім і немічним “Бабусям” і т. п.

Лідія Андрусишин – виховна референтка Округи – підкреслила, як важливо займатись вихованням підростаючого покоління тут, в Америці, зберегти українську мову, культуру, традиції нашого народу. Тепер багато ново-прибулих молодих родин мають дітей. Відділи СУА повинні створювати для них „Світлички”, організувати дитячі імпрези з нагоди різних свят. Таким способом можна здобути нових членів для нашої організації.

Питання залучення членства до СУА порушила Леся Барабаш – організаційна референтка Округи. Вона поділилася досвідом 1-го Відділу СУА, членки якого (з ініціативи Стефанії Сему-

щак) залучили своїх доньок і невісток як вільних членок СУА, разом десять нових членок СУА. Референтка висловила стурбованість з приводу бездіяльності 123-го і 125-го Відділів СУА і запропонувала реорганізувати ці Відділи, приєднавши їхніх членок до інших Відділів Округи. Також подякувала Марті Данилюк за ту велику допомогу, яку заступниця голови СУА зі справ організації надає організаційним референткам. Регулярно присилаються об'їзники організаційні, в яких подаються конкретні й корисні поради та настанови, як вести організаційну працю у Відділі.

Уляна Ганущак – референтка Стипендійної акції СУА – відзначила, що союзнянки своїми жертвами допомагають молодим людям здобувати освіту в різних державах, де живуть українці. Найбільше стипендій отримують в Україні, адже там формується нова людина.

Велику подяку всім союзнянкам за матеріальну підтримку Українського Музею в Нью-Йорку висловила Стефанія Семущак – музейна референтка Округи. Український Музей у Нью-Йорку – це дитина Союзу Українок Америки, і ми мусимо й надалі ним опікуватися і підтримувати своїми щедрими жертвами.

Пресова референтка Округи Лідія Баб'юк у своєму виступі підкреслила, що преса – дзеркало нашої праці. У пресі віддзеркалюються всі здобутки і недоліки діяльності організації. З допомогою преси ми можемо здобувати нових членок, якщо їх буде цікавити те, що ми робимо. Референтка закликала писати дописи і до часопису СУА, і до україномовних та англійськомовних видань Америки. Чим більше про нас знатимуть, тим більше нас буде. Л. Баб'юк звернулася з проханням фінансово підтримувати журнал „Наше Життя”, який є візитною карткою організації і репрезентує її в цілому світі.

Привітальне слово до учасників конференції виголосила Ірина Куровицька – голова СУА, відзначивши, що такі зустрічі є дуже корисні й потрібні. У процесі спілкування союзнянки дістають нові ідеї щодо методів праці, мають мож-

лівість висловити свої зауваги, побажання і т. д. Голова СУА подякувала Наді Савчук за організацію і вмиле проведення зустрічі.

Заступниця голови СУА зі справ організації Марта Данилюк зупинилася на організаційній ділянці праці СУА, зокрема, на приєднанні членства. Це завдання повинно бути на першому місці у плянуванні праці кожного Відділу СУА. Одночасно М. Данилюк висловила свої зауваги щодо проведення конференції, яка повинна підбити підсумки зробленої праці й намітити завдання на майбутнє.

З великим проханням підтримувати акцію суспільної опіки СУА звернулася до присутніх Дарія Дроздовська. Референтка суспільної опіки Головної Управи накреслила детальну картину стану справ у цій референтурі, яка бажає бути набагато кращою. Нашої допомоги потребує не лише Україна, але й старші одинокі членки СУА, які чекають нас у своїх домівках і в домах для старших людей. Заопікуймося ними!

У своєму слові голова Округної Управи СУА Надія Савчук наголосила на важливість

господарської референтури. Багато Відділів СУА продають вареники, каву, солодке печиво і т. д. Цим способом вони здобувають кошти для покриття потреб Відділу. Відзначено було добре організовану працю господарської референтури 62-го, 89-го і 119-го Відділів. 30-ий Відділ СУА в Йонкерсі постійно влаштовує базари, мистецькі виставки з продажем картин і здобуттям фондів.

Під час конференції відбулися цікаві дискусії, в яких брали активну участь: Леся Гой – членка Контрольної комісії СУА, Анна Саф'ян – заступниця голови Округної Управи СУА Нью-Йорку, Ірена Стецьків – вільна членка Екзекутиви СУА і голова 113-го Відділу СУА та інші.

На закінчення ведуча Надя Савчук щиро подякувала всім за присутність і активну участь у конференції і запросила на каву й солодке, де союзнянки ще довго обговорювали таку потрібну і цікаву зустріч.

*Лідія Баб'юк, пресова референтка
Округу СУА Нью-Йорку.*

ЗАСВІЧЕННЯ ЯЛИНКИ ОКРУЖНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В НЬЮ-ЙОРКУ

Через довгі роки Округна Управа СУА в Нью-Йорку влаштовує різдвяну зустріч для членок і їхніх родин, представників українських установ і організацій і запрошених гостей. 15 грудня 2006 р. у затишній залі УККА пишалася гарно прикрашена ялинка. Столи заставлені смачною перекускою і пишними солодощами до вина і кави. Голова Округної Управи Надія Савчук привітала всіх присутніх і представила культосвітню референтку ОУ Світлану Махно, яка запросила голову організації засвітити ялинку, а сама приступила до проведення мистецької частини, прочитавши різдвяне привітання.

Надя і Наталя Павлишини чудово заспівали 3 колядки, Наталя Крутовська, шестирична онучка Валентини Медін, членки 127-го Відділу, зачарувала всіх своїм виступом, а Юрій Федорів виконав різдвяну колядку. Членки 127-го відділу і „Української родини” з мистецьким керівником і акомпаніатором Оксаною Лиховид заспівали низку коляд. Учасники: Світлана Махно, Слава Герльовська, Марія Польна, Надя Хоменко,

Люба Ткачук, Надя Семчук, Ірена Прокоф'єва. Оксана Лиховид прочитала вірш власного пера і вручила деяким гостям подарунки. Отець Маріо Дацишин із церкви св. Юра в Нью-Йорку привітав усіх і поблагословив їжу й напої. З привітанням виступила голова СУА Ірина Куровицька, бажаючи всім радісних і щасливих свят. Так само до привіту зі святами Різдва Христового виступив президент Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч” у Нью-Йорку Богдан Кекіш і разом із головою Ради директорів інженером Мирославом Шмігелем вручив подарунок на коляду. Член Ради директорів Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи Юрій Федорів привітав зі святами і вручив подарунок на коляду.

Гості частувалися смачною перекускою, яку приготувала Анна Саф'ян (пан Володимир Саф'ян також прилучився, бо доставляв усе закуплене). Ми йому щиро дякуємо. Богдана Слиж, Слава Герльовська, Дана Форостина, Ірена Ядліцька, Наталка Дума, Рома Шуган –

велика їм подяка за всю працю і посвяту. Довго присутні не розходилися і колядували всі разом.

На закінчення о. Юрій Базилевський з церкви Всіх Святих, який був із дружиною Оксаною, привітав і поблагословив заключною молитвою.

Спеціальна подяка фінансовим установам за щедрі подарунки на коляду. Бажаємо їм багато успіхів і росту на майбутнє.

Дякуємо всім, що завітали й розділили з нами радісні хвилини у цей святковий час.

Надія Савчук,

голова Округової Управи СУА в Н.-Й.

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

Членки 83-го Відділу СУА з о. Маріо Дацишиним.

Ліворуч: Г. Романишин, Б. Слиж, о. М. Дацишин, А. Гірняк, Л. Закревська, Н. Савчук, Я. Лучечко, А. Саф'ян, С. Косович.

Уже шостий рік 83-й Відділ Союзу Українок Америки в Нью-Йорку святкує разом із родинами і запрошеними гостями „Щедрий вечір” із циклу традиційних свят українського Різдва. Запровадила ці спільні вечері колишня голова Відділу бл. п. Варка Бачинська.

Святкову громаду вітала голова Відділу Ірена Чабан, починаючи щедрівкою:

Щедрий вечір, добрий вечір,
добрим людям на здоров'я –

і вела далі:

– Сьогодні величаємо третій празник нашої святої Батьківщини, традиції якої, як обереги, допомогли утвердити нашу окремішність, прославити і втримати наш рід. І коли ми сьогодні, у ХХІ-у столітті, тут, на іншій півкулі землі, далеко від України, запрагнули такою великою родиною зібратися за одним столом, об'єднатися сердечним бажанням разом защед-

рувати, то ми виконуємо заповіти наших предків. Ми продовжуємо радісно і з гордістю вітатися прадавнім українським звичаєм „Христос Хрищається”.

Далі голова привітала присутніх священників о. Маріо Дацишина і о. Юрія Базилевського з дружиною Оксаною, керівників громадських організацій Нью-Йорка, членок нашого Відділу і попросила отців поблагословити зібрання і з молитвою посвятити водицю.

Гуртом заспівали „Нова радість стала”, і почалася традиційна вечеря.

Згодом імпрезова референтка Надія Савчук запросила до слова Тетяну Потурнак, яка коротко розказала про традиційні „три кути” та інші різдвяні приготування у різних регіонах України і закінчила жартівливим віншуванням. Ми раділи, що Тетяна, яка цього року тільки вступила до нашого Відділу, відразу ж стала культурно-освітньою референткою і, користуючись своїм

досвідом праці на Київському телебаченні, талановитого виголосила своє перше слово.

Запросили до виступу членів нью-йоркського хору „Думка”, які отримали рясні оплески. Також заступниця голови Відділу Галина Романишин, лікар за фахом, прочитала веселу щедрівку-віншування (щоб нічого не боліло).

Настала черга заколядувати членкам-колядникам нашого Відділу, які провели дуже успішну коляду під керівництвом новообраної референтки суспільної опіки Люби Шатанської, а прибуток з „коляди” призначили для допомогових акцій.

Ми пишаємося тим, що і Т. Потурнак, і Г. Романишин, і Л. Шатанська – недавно прибулі з України наші нові членки, яких ми не лише запросили до Відділу, але й доручили відповідальні

пости в Управі, а вони з радістю взяли за працю.

На закінчення голова подякувала Анні Саф’ян і Ярославі Лучечко – організаторам цього різдвяного вечора, які разом із нашими членками доклали багато серця, уміння і часу, щоб вечір був щедрим, щоб гості в святковій атмосфері засіли при мистецьки прибраних столах, щоб наш Відділ утішався успішною імпрезою для членства і української громади.

А далі співали всі, і пливла мелодійна щедрівка вечірнім Нью-Йорком, нагадувала про юність і засніжений різдвяний край, про вирубаний у льоду хрест і величає Водохрестя.

*Клавдія Грицик,
пресова референтка Відділу.*

ВІДЗНАЧЕННЯ ЗИМОВИХ СВЯТ

Членки і гості 101-го Відділу СУА.

Перший ряд, ліворуч: І. Стебельська, О. Шкорбут, М. Климчак, О. Гриців. Другий ряд, ліворуч: Р. Лоско, Тамара (гість), О. Яцків, М. Щерб’юк, М. Федацин, О. Крушельницька, О. Добрянська, Леся (гість).

Грудень. Починаючи з цього місяця маємо дуже багато свят. Це святкування Андрія, св. Миколая, Анни та ін.

Зима. Хурделицю приносить Новий рік, а за ним – найвеличніше християнське свято Різдво Христове.

Союзнянки 101-го Відділу Округи Чикаго кожного разу думають, як відзначити зимові свята. Голова Відділу Оленка Шкорбут весь час

пропонує щось цікаве, якийсь ресторан для ознайомлення.

Цього року 14 грудня союзнянки нашого Відділу – хто самі, або з чоловіками, або з друзями – прийшли до бразильського ресторану, що в центрі Чикаго, відсвяткувати цьогорічні зимові свята.

Такі свята згуртовують нас, надають приємного радісного настрою.

Ознайомлюючи та смакуючи бразильські страви, пізнаєш більше культуру Бразилії. А тут ще офіціант – бразилієць українського походження – заохочує кожного з нас пізнати бразильські присмаки.

Голова Відділу старалася розвеселити кожного своїми гумористичними приповідками.

Запам'ятовується кожнорічна мить зимового дійства.

І під цей різдвяний настрій вітаємо з Різдом Христовим та Новим Роком головну Управу Союзу Українок Америки на чолі з Іриною Куровицькою, нашого невтомного редактора улюбленого журналу „Наше Життя” Ірену Чабан і Управу Округи Чікаго на чолі з Любомирою Калін. Нехай цей рік буде благословенний для Вас на добро, на радість на здоров'я!

Марія Щерб'юк, пресова референтка.

КОНЦЕРТ „БАНДУРНА РОЗМОВА”

За стараннями 54-го Відділу США ім. 500 героїнь громада міста Вільмінгтона, Делявер і околиці мала нагоду послухати чудовий концерт 9 грудня 2006 р. До церкви св. Миколая прибули співаки – бандуристи Тарас Лазуркевич і Олег Созанський, які складають дует „Бандурна розмова”. Вони чи не найяскравіші артисти-віртуози серед сучасних виконавців. Дует створили у Львові 1994 р. за творчим надхненням Василя Герасименка, професора Львівської державної музичної академії ім. Миколи Лисенка. Професор Герасименко удосконалив мистецький рівень бандуристів, навчивши майстерної гри клясичного типу, а також і харківського типу, давно забутого в Україні. Тарас і Олег концертували у багатьох містах України, Росії Польщі, Австрії, Німеччини, Франції, Канади та США. Беруть участь у міжнародних та всеукраїнських фестивалях. Тепер передають свій досвід молодому поколінню, здійснюючи педагогічну, наукову та громадську роботу.

Дует „Бандурна розмова” має розроблений багатогранний репертуар: кращі зразки кобзарського доробку, думи, псалми, канти, історичні та жартівливі пісні, знамениті шедеври українських та світових класиків (Бортнянський, Березовський, Лисенко, Скорик, Бах, Паганіні, Вівальді), народні, повстанські й стрілецькі пісні, інструментальні композиції.

Бандуристи останньо виступали в США і Канаді в багатьох українських осередках та загостили до Вільмінгтону на запрошення нашого

Wilmington News Journal, Matthew Jonas, Jan 5, 2007

Відділу. Вони виконали цікаву і різноманітну програму, охоплюючи козацькі думи й стрілецькі пісні, клясичні твори Вівальді, народні пісні (багато з яких власної обробки) та колядки, знайомі нам і незнайомі. Публіка, яка складалася з української та американської громади, захоплювалася програмою і її виконавцями. Кілька разів оплесками викликали бандуристів на сцену, щоб заграли або заспівали ще одну пісню...

Після концерту всі охочі мали нагоду поспілкуватися з бандуристами за перекусом, проготованою членками 54-го Відділу. Захоплення виступом переросло в бажання вже знову чекати на приїзд дуету „Бандурна розмова” в наступному році.

*Д-р Дарія Новаківська-Лиса,
пресова референтка Відділу.*

Просимо всі дописи надсилати не пізніше двох тижнів від дня відбутої імпрези! Ред.

КОНЦЕРТ ЗАСЛУЖЕНОЇ АРТИСТКИ УКРАЇНИ НІНИ МАТВІЄНКО

*Ніна Матвієнко
відвідала школу
Непорочного
Зачаття у Воррен.
Зліва: Рома Дигдало,
Ніна Матвієнко,
Сергій Пасішник –
учитель української
мови, Марта Зубарм –
студентка середньої
школи і Леся Лаврин –
заступник директора.*

Виступ Народної артистки Ніни Матвієнко в передмісті Детройту-Воррен був не тільки тріумфом української пісні, але також справжньою насолодою для слухачів, зокрема тих, що недавно опинилися поза межами рідної землі.

Концерт відбувся 8 жовтня 2006 р. у вкврть виповненій залі парафіяльного осередку св. Йосафата у Воррені. Перед початком концерту голова 76-го Відділу США Рома Дигдало привітала гостей та коротко розказала про життєвий шлях Ніни Матвієнко. Артистку впровадили на залю Степан Телебзда і Володимир Бачинський. Привітали її хлібом і сіллю та квітами Руслана Пронко, членка 129-го Відділу Христина Телебзда і Марія Міщанчук.

Програма концерту складалася з трьох частин: мелодії українського бароко Гетьманської доби (17-18-ст.), твори сучасних композиторів і народні пісні. У всіх трьох жанрах артистка показала високу майстерність виконання і глибоке відчуття пісні. Треба згадати, що стиль виконання пісень Ніною Матвієнко, хоч, може здатися, і важкий до виконання, але Ніна чудово впоралася зі своїм репертуаром.

Слухачі нагородили співачку рясними оплесками.

Укінці програми діти піднесли артистці чудові квіти, а оплески не втихали. Голова 129-го Відділу Ганна Білинська від імені присутніх подякувала артистці за її прекрасний виступ та побажала блискучих успіхів. Довго слухачі не розходилися, а підходили до дорогої співачки і дякували за чудовий концерт.

Після концерту багато гостей зібралися в домівці США, щоб ще ближче познайомитися з артисткою.

Громада має завдячувати за чудесний концерт його ініціаторці Ромі Дигдало та членкам 76-го, 96-го, 129-го і 53-го Відділів США, які спонзорували цю імпрезу.

На другий день після виступу Ніна Матвієнко відвідала українську школу при церкві Непорочного Зачаття у Воррені. Вона була здивована і захоплена, що наша українська громада така жертвна та утримує свої школи. Артистка також оглянула Українське село – оселю для старших, яку започаткувала Округа Детройта Союзу Українок Америки.

*Олена Лісківська, пресова референтка
Округи Детройт.*

ДИТЯЧА МАСКАРАДА 78-ГО ВІДДІЛУ СУА ім. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ

Дитяча маскарада 78-го Відділу СУА.

Заходами нашого Відділу 1 жовтня 2006 р. відбулася маскарада у залі Собору Пресвятої Родини у Вашингтоні. Організаційний комітет, очолюваний співголовами Тунею Гаст Іравт та Анею Сілецькою Піяцца, вклав багато праці у підготовку та проведення цієї вдалої імпрези.

На забаву прибули численні діти в костюмах, разом із батьками, бабусями та дідусями. Їх зустріла змайстрована брама замку, включно з “ровом і водою”, в який треба було вкидати рибки-витинанки, а тоді увійти через срібну заслону до залі, яка була чудово прикрашена світелками, кольоровими витинанками та ін.

Відома співачка Оля Ходоба-Фриз провела з дітьми цікаву програму, виповнену співами і забавами. Крім того, діти майстрували, мали розмальовані личка, прикраси “татуваннями”.

Після спільної перекуски при гарно при-

раних столах Оля Ходоба-Фриз провела дітей під звуки маршу довкруги залі, а тоді кожна дитина зі сцени пояснювала свій костюм. Укінці діти отримали маленькі торбинки з подарунками та зробили спільну фотографію.

Під час забави дорослі користали зі смачного буфету та мали змогу придбати лотерейні квитки з приманливими виграшами або купувати дитячі книжки, компакт-диски Олі Ходоби-Фриз та куховарські відеодискети фірми Ukraivin.

Спонзорами дитячої маскаради були Українська Вашингтонська Федеральна Кредитівка, “Самопоміч”, Балтиморська Федеральна Кредитівка, 15-й Відділ Українського Народного Союзу, Charchalis & Company, P.A., Natalia’s Elegant Creations (European-style desserts).

*Христина Шипилява,
пресова референтка Відділу.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

46-й Відділ СУА ім. Олени Теліги, Рочестер, Н.-Й.

Загальні збори Відділу відбулися 14 січня ц. р. Головою президії була Стефанія Вовкович, секретарювала Лариса Харамбура

До президії запросили представницю Округи

Марію Лилак.

Після звітування уступаючої Управи та одноголосне прийняття звітів за вірцеве провадження Відділу вибрали Управу Відділу на 2007 р.

Нововибрана Управа Відділу: голова Відділу – Стефанія Стенфілд, заступниця голови – Параня Смит, протоколярна секретарка – Зеня Кужіль, корес-

понденційна секретарка – Уляна Баб'юк, скарбник – Анна Білоус.

Референтки: організаційна – Ольга Колич, культурно-освітня – Стефа Вовкович, звязків – Катя Кузеляк, пресова – Ларися Харамбура, суспільної опіки – Надія Трач, виховна – Тая Баб'юк, музейна – Ірина Ольшанська, господарська – Слава Коба.

Контрольна комісія: Галя Малаховська, членки Леся Павлович і Анна Бейлі.

*Лариса Харамбура,
пресова референтка Відділу.*

56-й ВІДДІЛ СУА ім. Мілени Рудницької, Норт-Порт, Фл.

Загальні збори Відділу відбулися 16 січня ц. р., присутніх було 50 членок.

Головою президії була Віра Боднарук, секретарювала Рома Гуран.

Голова Відділу Іванна Головата розпочала збори молитвою, привітала двох нових членок та з сумом задала членок Відділу, які відійшли у вічність.

Присутні заслухали звіти Управи Відділу та одногосно прийняли їх.

Нововибрана Управа Відділу: голова Відділу – Іванна Головата, заступниця голови – Іванна Мартинець, протоколярна секретарка – Рома Гуран, кореспонденційна секретарка – Яра Гельбіг, скарбники – Оріся Зінич, Ліда Белендук.

Референтки: організаційні – Ліда Білоус, Слава Малюк, культосвітня – Марія Наваринська, пресові – Ірина Жизномирська, Галина Король, Анна-Марія Сусла, зв'язкова – Одарка Горбачевська, стипендійна – Тая Сілецька, музейна – Марія Дорожинська, мистецька – Христя Лазор-Стецик, суспільної опіки – Оріся Свистун, Анастасія Фатенко, Надія Іванчук, архівар – Роксоляна Яримович, диригент хору – Люба Інграм.

Контрольна комісія: Зоя Филипович (голова), Ольга Пастернак, Стефа Шандра (членки).

*Ірина Брик-Жизномирська,
пресова референтка.*

83-й ВІДДІЛ СУА у НЬЮ-ЙОРКУ

13 грудня 2006 р. відбулися загальні збори 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку.

Головувала на зборах Рома Шуган, секретарювала Любов Шатанська. Звіти Управи Відділу і Контрольної комісії було прийнято одногосно. Окружну Управу репрезентувала її голова Надія Савчук, яка є членкою 83-го Відділу.

Голова Номінаційної комісії Анна Саф'ян зачитала список нової Управи Відділу.

До Управи Відділу вибрали: Ірена Чабан – голова Відділу, Галина Романишин – заступниця голови, Еліза Панчак – протоколярна секретарка, Анна Саф'ян – кореспонденційна секретарка, Меланія Мілянчик – скарбник, Клавдія Грицик – пресова референтка.

Референтки: Богдана Слиз – організаційна, Тетяна Потурнак – культ-освітня, Любов Шатанська – суспільної опіки, Дарія Генза – виховна, Анна Рак – скарбник “Світлички”, Галина Пітель – мистецько-музейна, Марія Шепарович – стипендійна, Марта Данилюк – архівар, Надія Савчук – імпрезова, Ярослава Грибик – господарська.

Контрольна комісія: Лідія Андрусин (голова), Стефанія Косович, Лідія Закревська (членки).

Нововибрана голова подякувала за вибір і попросила всіх членок до дружньої співпраці.

Клавдія Грицик, пресова референтка.

*Щиро вітаємо нових членок нашого Відділу
Тетяну Потурнак і Ярославу Грибик!
Бажаємо їм радості в праці
для Союзу Українок Америки,
гарних задумів і успішних звершень!*

89-й ВІДДІЛ СУА ім. Лесі УКРАЇНКИ, Кергонксон, Н.-Й.

Загальні збори Відділу відбулися 11 січня ц. р. Збори відкрила Льоля Савеська, провадила Ольга Равлюк, секретарювала Михайлина Баран.

Управу Відділу вибрали у такому складі: голова Відділу Льоля Савеська, заступниця голови Зоя Турчин, секретарка і пресова референтка Михайлина Баран, скарбник Агнес Хоманчук.

Референтки: Ольга Равлюк – культосвітня, Розалія Головка – імпрезова, Михайлина Баран – пресова, Ольга Савчук – стипендійна, Леся Дітчек – суспільної опіки, Ольга Равлюк – виховна, Марія Мороз – мистецько-музейна, Михайлина Баран – пресова, Сильвія Кузів, Христіна Головата, Катерина Борис – господарські, повідомленням про сходини Відділу займатиметься Христіна Головата.

Контрольна комісія: Зоя Турчин, Ольга Равлюк, Меланія Кокорудз.

За довголітню працю для Відділу колишню референтку суспільної опіки Меланію Кокорудз нагородили Грамотою і китицею квітів.

*Михайлина Баран,
пресова референтка Відділу.*

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

НІНА САМОКІШ

30 грудня 2006 року союзнянки 64-го Відділу СУА понесли велику втрату. Після важкої тривалої хвороби перестало битися серце довголітньої голови Відділу Ніни Самокіш (з дому Поторак), Почесної членки СУА.

Народилася Ніна у травні 1923 р. в Холмі (Польща) в українській патріотичній родині. Відданість українській ідеї вибрала в себе з молоком матері й гідно пронесла через усе своє трудолюбиве життя. Мрія бачити Україну самостійною державою вже в молоді роки привела її до ОУН, де Ніна стає відважною зв'язковою. Одночасно бере активну участь у Пласті, де загартовує тіло і душу.

Після буремних воєнних років доля привела Ніну Самокіш разом із родиною до Америки. До Союзу Українок Америки вступила відразу, поселившись у Трентоні, Нью Джерзі. Українське громадське життя було суттю її власного, тому в кінці 70-их років разом із чоловіком і трьома дітьми переїхала до Нью-Йорку. Включилася в діяльність 64-го Відділу

СУА, який виділявся серед інших Відділів своєю інтенсивною активністю в різних напрямках. У скорому часі Ніна увійшла до Управи 64-го Відділу СУА, а відтак два рази обиралася головою (1991-1996 рр. і від 2000 року до дня відходу у вічність).

Як член УГВР, Ніна Самокіш весь час підтримувала міцні зв'язки з Україною, політичними в'язнями. Її подругою стала св. п. Надійка Світлична, прибувши до Америки. Завдяки неперсичним організаторським здібностям Ніна влаштувала надзвичайно цікаві зустрічі української діаспори з дисидентами, які мали змогу приїхати до Америки. У 64-му Відділі СУА часто проводились доповіді, дискусії з відомими мистцями, письменниками, вченими. Ніна любила літературу, поезію, багато читала.

Сама Ніна невеликого росту, тендітна жінка, але міцна і сильна духом, надавалася на провідне становище вміло вирішувати різні справи, проводити заплановане в житті.

Уже в 2000-му році, ставши головою вдруге, почала плянувати відзначення 50-літнього ювілею 64-го Відділу СУА. Але здоров'я почало занепадати. Пляни відкладалися кілька разів, весь час із надією, що все поправиться. Однак доля внесла свої корективи...

Союз Українок Америки і вся українська громада втратили вірну дочку свого народу. Світла пам'ять про Ніну Самокіш назавжди залишиться у наших серцях.

*Лідія Баб'юк, пресова референтка
64-го Відділу СУА*

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ДРУЗЬМ – передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”, подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць, від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Адміністратор “Нашого Життя” – Наталія Дума / “Our Life” Business Administrator – Natalia Duma

НАТАЛІЯ ПАВЛИШИН

10 жовтня 2006 р. у Філадельфії на 98-у році життя відійшла у вічність Наталія Павлишин. Залишила дві дочки Божену Ольшанівську і Роксоляну Гіліцінську, п'ятеро онуків і вісім правнуків.

Під час свого проживання у Нью-Джерзі належала до 65-го Відділу СУА в Нью-Брансвіку і також була членкою Управи Округу СУА Нью-Джерзі. Дочки пішли слідами матері: також належать і активно працюють в СУА – Божена Ольшанівська у 86-у Відділі, Роксоляна Гіліцінська у 90-у Відділі.

Народилася Наталія Павлишин у селі Богатківці на Поділлі у священничій родині бл. п. Марії і о. Мирона Коритків. Закінчивши учительський семінар, працювала учителькою в сільських школах Галичини, вийшла заміж за Луку Павлишина. Під час воєнної хуртовини відважилася на героїчний чин – сама з двома малолітніми дочками почала мандрівку на Захід. Розповідаючи про причини еміграції, казала: „Я втікала від сатани”.

Наталія Павлишин була однією з неоспіваних і неоцінених героїнь, які в буденщині загублені й забуті. Великим героїством був виїзд у незнане на тлі гарматних пострілів і вибухів бомб. Їхала мати з дітьми через Польщу, Словаччину, Німеччину, опинилася в США.

У цей час чоловік Наталії Лука Павлишин був у „лісі” в лавах УПА і ОУН. Згодом був арештований і відбув довгі роки радянської каторги. Наталія була певна, що через активність чоловіка, її та їхніх дітей будуть переслідувати.

Приїхавши до США у 1949 році, пробивалася важко через непрофесійні і малоплатні заробітки на щоденний прожиток. Малолітні дочки Божена і Роксоляна закінчили середні школи і здобули вищу освіту, отримуючи стипендії, які їм призначало місто Ньюарк, як нагороду за добру науку і поведінку.

Наталія зуміла передати дітям любов до України, почуття честі, відповідальності і стійкості, а вони у свою чергу передали ці засади своїм дітям. Ціле життя Наталія займалася мистецтвом – образотворчим, розписом кераміки і писанок, вишивкою, колекціонувала народний одяг. Її талановиті твори не були оцінені громадою, незважаючи на те, що багато її картин перебуває у приватних колекціях. У додатку до народного мистецтва Наталія любила музику і гарно співала – цю любов передала дочкам і онучкам. Її онучки Уліта і Дора мають свої музичні школи і вчать гри на фортепіано.

Наталія Павлишин залишила свій цінний вклад у розвиток і працю СУА, виконанням і пропагуванням українського народного мистецтва, яке продовжує її молодша дочка Роксоляна. Окрім малювання картин, Роксоляна пише писанки і прикраси на ялинку українськими взорами, розповсюджуючи їх серед американців. Її прикраси (писанки) висіли на ялинці у Білому Домі під час адміністрації Президента Біла Клінтона.

Наталія Павлишин залишила по собі багату і многогранну спадщину.

Похоронні відправи відбулися 12 жовтня в українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла у Філадельфії, Па. У глибокому смутку залишилися: дочки – Божена Ольшанівська, Роксоляна Гіліцінська, онуки – Уліта Перкінс, Дора Гоман з чоловіком Генрі і дітьми Маркусем і Катрусєю, Андрій з дружиною Морін і дітьми, Андрієм, Марією і Михайлом, Орест, Марко з дружиною Джоанною і дітьми Миколою, Кароліною і Віліямом, сестра Дарія Ломиш з родиною та ближча і дальша родина у США і Україні.

Вічна їй пам'ять!

Божена Ольшанівська, пресова референтка 86-го Відділу СУА.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Пожертви за січень

Наш журнал надзвичайно інтересно редактований, за що завдячуємо редакторів Ірені Чабан. Щастя Вам Боже у Новому Році!

Складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

З пошаною і щирим привітом **Марія Харина.**

У світлу пам'ять **бл. п. Ірани Біялоскурської** складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Мирослава Снилик з родинною.

У світлу пам'ять колишньої членки **Теодозії Коверко** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. **65-й Відділ СУА, Нью Брансвік.**

Іванна Ратич, скарбник.

Замість квітів на могилу довголітньої членки **49-го Відділу СУА бл. п. Доміцелі Завадівської** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Ярослава Борачок, вільна членка СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ольги Джаман,** довголітньої членки **11-го Відділу СУА в Трентоні,** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Мирося Глушок, референтка суспільної опіки Відділу.

У світлу пам'ять моєї улюбленої сусідки **Юлії Костишин** складаю **25 дол.** (через **70-й Відділ СУА**) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Ірина Цапар.

У світлу пам'ять **бл. п. Бориса Буряка** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Іванна Мартинець.

У світлу пам'ять моєї сестри **бл. п. Євгенії Кобільник** складаю **60 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Віра Лабінська.

У пам'ять **бл. п. Василя Серанта,** чоловіка заслуженої, довголітньої членки **1-го Відділу СУА Анни Серант,** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” склали: **30 дол.** – Магун Лідія, Мачай Іванна; **по 25 дол.** – Савицька Марія, Семущак Стефанія; **20 дол.** – Ярема Люба; **по 10 дол.** – Вацик Соня, Криль Дуня, Сенкович Марія, Гуменюк Стефанія, Кіт Ольга, Росій Марія, Федірко Марія, Качунь Марія, Лихач Марія, Гой Леся, Лена Микитин; **по 5 дол.** – Масло-

вич Марія, Качарай Анна, Макарук Оксана, Сусь Параня, Серко Параскевія, Задоянна Маріяна, Сидор Марія. **Разом 265 дол.** Родині висловлюємо щирі співчуття.

У пам'ять **бл. п. Василя Серанта** складаю **20 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Марія Шепарович.

ПОЖЕРТВИ

Посилаючи передплату, деякі читачі нашого журналу приєднали і пожертву на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: **60 дол.** – Галина Ратич; **25 дол.** – Стефанія Обушак; **20 дол.** – Ірина Остап'юк; **по 10 дол.** – Марія Крижанівська, Леся Обаранець.

На видатки Головної Управи СУА

Замість квітів на могилу **бл. п. Катерини Муцин,** матері нашої членки **Мудрак Марії,** складаю **20 дол.** (через **33-й Відділ СУА**) на видатки Головної Управи СУА.

Ірина Кашубинська.

Замість квітів на могилу **бл. п. Катерини Муцин,** матері нашої членки **Марії Мудрак,** складаю **20 дол.** на видатки Централі СУА. **Ольга Дем'янчук.**

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу СУА

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива Союзу Українок Америки.

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

Пожертви за січень

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

89-й Відділ СУА в Кергонксоні склав **200 дол.** на Фонд Суспільної опіки СУА.

Агнес Хоманчук, скарбник Відділу.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

Замість квітів на могилу **бл. п. Марка Френча,** чоловіка Олі, дочки заслуженої, довголітньої членки **33-го Відділу СУА Марії Грабської,** складаємо **50 дол.** на допомогу сиротам в Україні. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу СУА.

65-й Відділ СУА в Нью-Брансвіку, Н. Дж., склав **200 дол.** на допомогу сиротам в Україні.

Іванна Ратич, скарбник Відділу.

ДОПОМОГА “БАБУСЯМ”

30-й Відділ СУА склав 110 дол. на допомогу „Бабусям” в Україні. **Надя Цвях**, скарбник Відділу.

65-й Відділ СУА в Нью-Брансвіку, Н. Дж., склав 200 дол. на допомогу „Бабусям” в Україні.
Іванна Ратич, скарбник Відділу.

89-й Відділ СУА в Кергонксоні склав 100 дол. на допомогу „Бабусям”.

Агнес Хоманчук, скарбник Відділу.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

У світлу пам'ять **Василя Серанта** на Фонд Чорнобиля склали (через 1-й Відділ СУА): **250 дол.** – Юрко і Таня Серанти; **200 дол.** – Іван і Стефанія Серанти; **150 дол.** – Юрко і Марія Сливки; по **100 дол.** – Володимир і Ольга Гальми, Горст і Ярослава Бруншед, Майк і Ірена Рід, Ольга і Модест Сливки, Марк і Розмері Міллет, Ганя Білевич, Іван і Льорі Сливки, David and Steven Slywka, Brenda and Derry Hobson; **75 дол.** – Соня Мироненко; по **50 дол.** – Marjorie Pokorczak, Ганя Ціхоцька, Леся Баб'як, Катруся Папуга, Ганя Житинська; **40 дол.** – Марія Федірко; по **25 дол.** – Леся Барабаш, Михайлина Баран.

На Фонд Чорнобиля СУА **30-й Відділ СУА склав 200 дол.** **Надя Цвях**, скарбник Відділу.

Округа СУА Філядельфії склала **100 дол.**
Євгенія Василенко.

Спростування

У січневому числі „Нашого Життя” (стор. 31, права колонка) – третя пожертва на Фонд Чорнобиля СУА слід читати: Членки 19-го Відділу СУА провели збірку на Фонд Чорнобиля СУА і склали: 40 дол. – **Марія Глушок** і далі за текстом.

Перепрошуємо за недогляд.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки СУА.

Марія Соробей-Штогрин, скарбник Суспільної опіки СУА.

**СТИПЕНДІЙНА
АКЦІЯ СУА**

Повідомляємо, що завдяки жертвним спонзорам, опікунам, добродіям та великій співпраці з відділами, округами та поодинокими союзницями у

2006 році Стипендійна акція СУА призначила 597 стипендій на загальну суму 113,935 дол.

Найбільше число стипендій призначено в Україну (502 стипендії – 85,035 дол.), далі Бразилія (57 стипендій – 17, 050 дол.), Аргентина (20 стипендій – 6,400 дол.), Австрія, Німеччина, Польща, Узбекистан та США (18 стипендій – 5,450 дол.).

Наше щире спасибі добродіям, які з великим довір'ям до Союзу Українок Америки та нашої акції це уможливили. Ми віримо у вашу дальшу підтримку та відважно починаємо 40-й рік безперервної діяльності – стипендійної допомоги українським учням та студентам української діаспори та України.

Пожертви за січень

640 дол. – Лев і Ірена Кушнірі (67); **500 дол.** – Exxon Mobil Foundation Dr. Daria Nowakiwsky Lissy (54); **350 дол.** – Natalie Olds; **300 дол.** – Анна Куцан, Іл.; по **220 дол.** – Ольга Балабан, Мирон і Славомира Біласи (90), Любомира Ціховлас (124), Pearl Dent, Віра Левицька (64), Богдан і Сузан Пискіп (51), Богдан і Христина Турченко (90), 65-й Відділ СУА Н.-Дж., 90-й Відділ СУА; Філядельфія; **150 дол.** – Robert Rubnick, N.J. towards purchase of a fax machine; **149.22 дол.** – Мирон Б. Кравчук (BNS thru United Way) (98); по **110 дол.** – Володимир і Богдана Слижі (83), 83-й Відділ СУА Н.-Й., 92-й Відділ СУА, Н. Дж.; **60 дол.** – Daniel A. Bazarko (BNS thru United Way) (98), по **50 дол.** – George and Victoria Mischenko (98), 129-й Відділ СУА, Мі.; **21 дол.** – Рената Бігун (28); **20 дол.** – Antony Szyjka; **15 дол.** – Дарія Мазурик (BNS thru United Way) (98); **10.50 дол.** – John Wasyluk (BNS thru United Way) (98).

З різних нагод

Замість подарунків з нагоди **99-х уродин** дорогої тети **Емілії Воляник** складаємо **50 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 12-й Відділ СУА).

Лідія і Маріян Вирсти.

Вшановуючи світлу пам'ять союзниць **Людмили Кодельської, Гельги Мізь, Марти Гайдук, Уляни Павлинської, Володимири Демус і Марії Ріпецької**, членок колись існуючого в Окрузі Чікаго 84-го Відділу СУА ім. Олени Степанів, складаю (через 56-й Відділ СУА у Фльоріді) до Стипендійної акції СУА **100 дол.**
Марія Дорожинська.

Прошу прийняти до Стипендійного Фонду СУА одноразову пожертву **220 дол.** від членки нашого 50-го Відділу у Ен Арборі, Міш., Лідії Сої. Ця жертва у пам'ять її чоловіка великого українського патріота **бл. п. Володимира Сої**, який відійшов у вічність у листопаді 2006 р.

Оксана Поза, референтка стипендій 50-го Відділу СУА.

У пам'ять Оксани Шандор

2 вересня 2006 р. відійшла у вічність на 85 році життя Оксана Шандор, довголітня членка 65-го Відділу СУА у Нью-Брансвіку, Н. Дж. На її бажання родина, друзі й союзники склали пожертви на Стипендійну акцію СУА з призначенням для стипендій п'ятьом студентам архітектури, інженерії та технічних дисциплін в Україні (на декілька років): **2,000 дол.** – Lidia B. David W. Devonshire; **по 500 дол.** – О. Андрій Качала, Богдан і Марія Шандори; **300 дол.** – George & Myra Boyar; **250 дол.** – Леонард і Гелена Мазурі; **150 дол.** – Дарія і Аня Будні; **по 100 дол.** – Анна Бояр, Maria Boyduy, Орест і Адя Федаші, Стефанія Феденишин, Богдан і Антонія Озаруки, George & Vira Popel, Ростислав і Галина Ратичі, Юрій і Ольга Руденські, Ярослав Січинський; **по 50 дол.** – Люба Більовщук, Ігор і Тетяна Бойцуни, Стефан і Євгенія Бойчуки, Agnes Chomanczuk, Наталія Качала, Бернард і Анна Кравчуки, Simon Macola, Богдан і Марія Полянські, Walter & Julia Rudzinsky, Lubomyr & Gerda Ridzinsky, Марія і Квітка Семанишини, Міля Слободух, Дарія і Юрій Турянські, Оксана Лобачевська; **30 дол.** – Іванна Ничка; **по 25 дол.** – Роман Андерсон, Андрій і Іванна Чировські, Bogdan & Oksana Pugach, Александ-

ра Селепина, Марія Січинська, Марія Слободян, Ульяна Вовк, Steven & Maryann Zwaryczuk; **по 20 дол.** – Lubomyr & Christina Flak, Anastasia Furmanec, Катерина Гуцул, Марія Смішкевич; **10 дол.** – Анна Кулак. **Разом 5,600 дол.**

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Данила Більовщук**, сина членки 56-го Відділу СУА в Норт-Порт, Фл., Богдани Більовщук, чоловіка колишньої референтки стипендій СУА, членки 98-го Відділу СУА, Люби Більовщук і батька Христини, Андреї та Марка, друзі та союзники 56-го Відділу СУА склали на Стипендійну акцію: **100 дол.** – Галина Поритко; **по 50 дол.** – Михайло і Лідія Белендюки, д-р Марія Т. Дицьо, Володар Лойко; **по 25 дол.** – Іванна Мартинець, д-р В. Мотика, Joseph & Maria Serna, Стефанія Павлічко.

Please accept our contribution of **\$50.00** to the UNWLA Scholarship Program in memory **Daniel Bilowchtchuk** who passed away in November 2006.

The Drvostep Family.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за жовтень 2006 р.

Продовження з попереднього числа

ПОЖЕРТВИ

По 80 дол. – Ігор Гулавий, Надія Цьолко; **по 50 дол.** – Наталія Савчук, Анастасія Вариха, Люба Спіно-Ярмак, Лідія Одежинська, Юрій і Христина Свищуки, Андрій і Ольга Филипівичі, Малина Дзюба, Maryann Kulish (Prudential Financial), Тереза Бень; **по 35 дол.** – Ольга Ящишин, Люба Сілецька; **по 30 дол.** – Ірена Руснак, д-р Роман Богонович, Василь Лобур, В. Гординський, Марта Баксер, І. Підгірний; **по 25 дол.** – Pearl Dent, Virginia Loch, Володимир і Володимира Васічки, Людмила Бойко, Анна Іванців, Анна Кібало, Василь і Маргарета Кіць, Модест Артимів, Ірена Гбур, Ростислав Міляннич, Стефанія Лановійт; **по 20 дол.** – Микола і Софія Лесківи, Галина Сминдак, д-р Остап і Віра Тершаківці, Микола Міляннич, Нестор Когут, Петро Лецишин, Ірена Телюк, Борис Галаган, Богдан Бойчук, Іван Затонський, Теодозія Брикович, Андрій Шульга, Корнелія Лонкевич, Стефан Киньо, Надія Шмігель, д-р Ігор і Марта Воевідки, Марія Фітьо; **15 дол.** – Оксана Радиш; **по 10 дол.** – Mark Smylie, Marlene Bratach, Оксана Стельмах, Ліса Басараб, Осип Василів, Нестор Волянський, Ярослав Калавський, Іван Черешня; **по 5 дол.** – Ва-

дим Бузан, д-р Павло Джуль, Андрій Гелетканич, Аліція Курлак; **4 дол.** – Марія Михайлишин.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Володимира Заяця** **по 50 дол.** склали **Я. В. Біланюк, 95-ий Відділ СУА.**

У пам'ять **бл. п. Ольги Платош-Стеткевич** склали: **60 дол.** – Дарія Соханівська; **40 дол.** – Євген і Ляна Бабій; **25 дол.** – Ігор і Ульяна Гринь.

У пам'ять **бл. п. Ольги Платош-Стеткевич**, першої голови Округи СУА Нова Англія, складаємо **50 дол.** на УМ в Нью-Йорку. Родині висловлюємо щирі співчуття. **Управа і членки Округи Нова Англія.**

У пам'ять мого діда **Мусія Степановича Кононенка** складаю **100 дол.** **Оксана Колесніченко.**

In memory of **Stephen & Lydia Turczan** I am donating **\$100.** **Debora Marro-Turczan.**

З НАГОДИ

З нагоди 50-ліття подружнього життя Івана і Оксани Мицик Микитинів складаємо **250 дол.**

Богдан і Христя Сеники.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

Максим Рильський

ШЕВЧЕНКО

Т. Шевченко. "Кашка Катя". Сепія. 1856-1857 рр.

Всі його ми батьком звемо,
Так від роду і до роду:
Кожний вірш свій і поему
Він присвячував народу.

Він любив усе прекрасне
Він ненавидів потворне, –
І його ім'я – незгасне,
Світлий образ неповторний.

Чисту матір і дитину
Він прославив серцем чистим.
Всю осяяв Україну
Поглядом він променистим.

Ось чому в сім'ї великій,
У цвіту садів прекрасних
Буде жити він вовіки,
Як безсмертний наш сучасник.

ШЕВЧЕНКО І ДІТИ

Коли Шевченка заслали до Новопетровської цитаделі, то він там зацікавився з дітьми капітана Ускова. От, що пише Агата Ускова про Шевченка.

Всі любили поета, але найбільше діти. Він любив їхнє товариство й міг цілими годинами з ними бавитися.

Маленьку Надійку, що була тоді ще немовлятком, Тарас Шевченко, такий великий і незграбний, ніжно брав на руки, носив її і всміхався до неї ясною й ніжною усмішкою.

Старша дівчинка Наталка всією душею полюбила поета. Побачивши його здалека, вона бігла до нього щодуху, охоплювала його руками, шарпала, висла на шиї, а Тарас весело усміхався, садив її на плечі або ганявся за нею по садку, вимовляючи якісь неймовірні звуки й удаючи, що він її хоче вкусити. Як десь у садку чувся сміх, вереск – всі знали, що десь Наталка з Тарасом Григоровичем. Десь у холодку він лежав, обличчям до землі, а Наталка, махаючи прутиком, сидить у нього на спині, розкудовчує йому волосся й дзвінко сміється. Їхнє товариство було нерозлучне. Часто, набігавшись і втомившись, вони засинали під деревом мирним сном.

Під час обіду Наталка вилазила на коліна Шевченкові й годувала його своїми масними пальчиками. Т. Шевченко страшив її, що може з'їсти її пальчики, цілував дівчатко і садив її коло себе на високе крісло. По обіді Шевченко любив подрімати. Наталка йшла за ним, сідала коло дверей альтанки і терпеливо дожидалася, поки пробудиться її приятель.

Леонід Глібов

БАЧИТЬ – НЕ БАЧИТЬ

Бачить – не бачить,
Чути – не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.
Часом захоче –
Правди навчас;
Іноді бреше,
Всіх звеселяє.
Люба розмова, –
Будемо, діти,
З нею довіку
Жити-дружити.
Хто ж то така
В світі щаслива,
Мудра, правдива
І жартівлива?
Як не вгадали,
Стану в пригоді:
Річ коротенька –
Книжка, та й годі.

*Художник Олександр Кошель
Наша мова – солов'їна.
"Веселка", Київ, 1990*

Вечорами часто він розповідав їй казки гарні-фантастичні.

Дівчинка не ворушилася у нього на колінах, не зводячи з нього очей.

Така щира приязнь між Наталкою і Тарасом Шевченком була аж до його звільнення. Наш поет довгий час листувався з її батьками, а вона у відповідях батьків до поета все клала для дорогого й доброго Тараса „Горича” квітки та образочки.

Переклав з російської Л. Бачинський

Смачного!

Ярослава СТАСЮК

Сердечно дякуємо пані Ярославі Стасюк, довголітній керівниці курсів випікання традиційного печива і куховарства в Центрі Української Культури у Гантері та Українському Музею в Нью-Йорку, яка ласкаво погодилася поділитися з нами своїми випробуваними смачними „рецептами“!

ВЕЛИКОДНЯ ПАСКА

1 пачечка сухих дріжджів,
1 ложка цукру,
½ горнятка молока,
2 яєць (2 жовтки),
1 ложечка солі,
3 ложки цукру,
4 ложки олії,
шкірка цитрини,
1 ложечка ванілі,
4 ½ горнятка борошна.

ВЕЛИКОДНЯ БАБКА

2 торбинки сухих дріжджів,
1 ложечка солі,
1 ложка цукру,
½ горнятка молока,
2 ложки борошна,
10 великих жовтків,
½ горнятка цукру,
½ горнятка молока,
4½ горнятка борошна,
1 ложка ванілі,
½ ф. масла,
шкірка цитрини,
1 горнятко білих родзинок.

Розчинити дріжджі в теплому молоці, додати цукор, відкласти, щоб зійшло. Збити жовтки з цукром, додати олію, додати розчин із дріжджами, шкірку цитрини, сіль і поступово – невеликими порціями – борошно. Добре вимішати, відставити у тепле місце, нехай підросте, (щоб подвоїлося у розмірі).

Форми змастити маслом, посипати борошном, викласти менше як половину форми, добре рукою притиснути тісто до форми, помасити білком верх та виробити хрестик (виліпити з тіста валочок, краї понадрізати, скрутити і укласти у вигляді хрестика), покласти його на тісто, гарненько вдавнити зверху помашеної пасочки (від того залежить, чи орнамент буде триматися, можна закріпити зубочисткою), можна заплести косичку довкола хрестика.

Коли тісто побільшає вдвічі, помасити жовтком – перед тим, як ставити до печі, нагрітої до 350°. Пекти 45-50 хв.

Заварити 1 горнятко молока, поділити на половину. До півгорнятка гарячого молока додати масло, відставити. До другого ½ горнятка теплого молока додати сухі дріжджі, ложечку цукру і 2 ложки борошна (це є розчина), нехай підросте.

Жовтки збити в мішалці з цукром і сіллю, доливати малими порціями молоко з маслом (не гаряче, але тепле), розчину, збиваючи, додати ванілю, сіль, далі збивати і потрошку досипати борошно, тоді вимішувати рукою 20-30 хв. Укінці додати родзинки. Часом борошно дуже сухе, тоді треба додати ще ½ горнятка борошна.

Нехай підросте в теплі до подвійного виміру (бажано накрити тісто плястиком і рушничком).

Форми на бабки вимастити топленим маслом і посипати борошном. Заповняти тістом трошки менше, як половину форми. Нехай підросте в теплі до подвійного розміру.

Коли тісто виросте, помасити жовтком, розбитим виделкою в останній хвилині перед вставленням до печі на 300°. Пекти 40 хв., зменшити до 275° і пекти ще 20 хв.

Легко виймати бабки і для повільного охолодження складати на подушку, щоби не стратили форму (це дуже легке делікатне тісто).

Бажаю успішного випікання і смачної пасочки!

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— українськомовна секретарка
— англomовна секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англomовної частини журналу

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Галина Шулевська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дряньська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвях — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion — 1-st Vice President
Marta Danyluk — 2nd VP — Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
Mary Ann Zajac — 4th VP — Public Relations
Lidia Babiuk — Recording Secretary
Maria Tomorrowg — Corresponding Secretary (ukr.)
Christina M. Jarema — Corresponding Secretary (engl.)
Roma Shuhan — Financial Secretary
Renata Zajac — Treasurer
Kateryna Nemyra — Press
Irena Steckiiv — Member-at-Large
Vera N. Kushnir — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska — Social Welfare Chairwoman
Christine R. Shwed — Education Chairwoman
Ulana Kobzar — Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Maria Polanskyj — Archives Chairwoman
Olga Trytyak — Health and Environment Chairwoman
Maria Havryluk

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Halyna Shulewsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate
Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

"Українські Узори". Зібрала О. Косач (Олена Пчілка).